

SEVGİ

DÜNYASI

NİSAN 2018 Sayı: 592 Fiyat: 10 TL

**ZAMAN ve UZAY
SİZLER KİMSİNİZ?
ÖVEREK YÜCELTİNİZ, DÜZELTİNİZ**

Pat Brennan

Onur Başkanı:
Dr. Refet Kayserilioğlu

Sahibi ve Genel Yayın Müdürü:
Ayşegül Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Hale Ürkmezgil

Haberleşme
ve Okur/Abone İlişkileri:
0535 4554223 - 0549 7220248

Yönetim Yeri:
Hayri Eğmezoğlu Sk. İkizler Ap.
No: 8 D: 32 Erenköy/İst.

Baskı:
Hedef Dijital Baskı
Taksim Cad. No: 19/A
Taksim/İstanbul

Fiyatı: 10 TL
Yıllık Abone: 120TL
Yurt Dışı: 140 TL

İÇİNDEKİLER

Överek Yüceltiniz ve Överek Düzeltiniz	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
Son Nebî Hz. Muhammed	6
Ahmet Kayserilioğlu	
Kendi Kendini Arayan Montaigne ve Denemeler	15
Güngör Özyiğit	
Neşe Hakkında	23
Nihal Gürsoy	
İstanbul - 2	28
Seyhun Güleçyüz	
Zaman ve Uzay	36
Çev: Nelda İnan	
Sizler Kimsiniz?	40
(Canlı Kryon Celsesi)	

Dergimizin internet sitesini
www.sevgidunyasidergisi.com, www.dostluk.org
adreslerinden ziyaret edebilirsiniz

Sevgili Dostlar

Melekler kendi kendimize olan borcumuzdan bahsetmekte; Yaradanımız'ın sonsuz bağışlayıcı olması nedeniyle O'na olan borcumuzun bile ödenebileceğini, ödeyemeyeceğimiz tek borcun kendimize olan borç olduğunu söylemekte. Biz kimiz ve borçlandığımız kendimiz kim? Belli ki bir ikili yan var, ama nasıl? Kendinimizi ne kadar az bildiğimizi ve tanıdığımızı bize amansızca hissettiren bu sözler öylece tam cevaplanmadan durmakta, çözülmeyi beklemekte. Belki de bu soruların sırrına varmak için yapılması gerekli işler vardır. Örn. acaba dönüp de kendimize değerli bir dosta davranır gibi saygıyla muamele ettiğimiz, kendi kendimizin dostu olmakla ilgilendiğimiz oldu mu hiç? Etrafta kimse yokken bile en nadide misafirimize yaptığımız gibi kendimizi ağırlıyor muyuz? Kendimize hizmet etmek ve bunu öne almak bencilliğin geldiği son kerte mi yoksa yapılması ve varılması gereken bir seviye mi? Hiç daha peşinen kendimizi çok sevmeye niyet ettik mi gerçekten? Kendimize inanmayı ve güvenmeyi gerçekten denediğimiz oldu mu hiç? Bunları yapmanın olumlu ve güzel yanları, metodları öğretilmez bizlere, aksine bunları yapmamamız istenir. Dıştan özgüveni çokmuş gibi görünen birçok insan başta olmak üzere, insanlar genellikle kendilerini suçlar, kötüler ve eksikli görürler, kendilerini sevmezler, beğenmezler ve kendilerine güvenmezler. O zaman içlerindeki kocaman boşluğu nasıl dolduracaklardır; baş edemedikleri bu meseleyi yalanla, dolanla, yanlışla, kötülemeyle kapatmaktan başka ne çare kalacaktır o zaman ellerinde? Böylece kendine olan borçları artarak devam eder gider onların. Oysa kendisini beğenmeyen, bunu öğrenememiş kimse kimi beğenir, kendisini sevmeyen kimi sevebilir ki... Kendine güvenemeyen bir insan kimseye de güvenemez. Elbet ki, şişirilmiş, içi boş tavırlardan bahsetmediğimizi, bilgiyle ve tevazuyla yapılan eylemlerden söz ettiğimizi sizler anlıyorsunuz. Nasıl ki gerçekten güçlü olan gerekmedikçe ikide bir gücünü sergilemeye gerek duymazsa, nasıl ki gerçekten büyük olan her fırsatta ululanmaya çalışmaz, gerektiğinde küçülebileceğini gösterirse, kendine gerçekten güvenen, inanan, kendini seven ve önem veren insan da bunu göstermek için çabaya girmez. En olmadık zamanda birden bunu siz farkedebilir, hissedersiniz. Onun etki alanı içinde huzur bulursunuz; çünkü o insanları ezmez, onlardan kendisini örnek almaları için çabalamaz, sadece kendi olur. Ondaki bu sırrı anlayıp onun gibi olmayı siz istersiniz. Kendine borçlanmadan yaşayan bu insanın neşesi ve hafifliği herkesi sarar. Öyle bir insan görürseniz kıymetini de bilirsiniz.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

*Siz birbirinizi överek
yüceltiniz.*

*Elbet ki, gönlünüzden
gönlünüze uçacakları
başkaları duyamaz... Siz
onları duyurun, siz onları
bildirin.*

*Siz birbirinizi övmeyi de,
birbirinizi yermeyi de
bilmiyorsunuz. Onların
yolu iyilikten geçer.*

Dr. Refet Kayserilioğlu

Överek Yüceltiniz ve Överek Düzeltiniz

“O nunla sevişerek evlenmiştik. Birbirimizi her yönden beğeniyorduk. Ve bana hayranlığını her ağzını açışta bildiriyordu. Ben onu sadece beğeniyordum. Fakat onun ilgisi ve sevgisi zamanla benim kalbimi de tutuşturdu. Ben de onu sevmeye başladım. Nihayet ayrı yaşayamayacağımızı anladık ve evlendik. İlk aylarımız çok mutlu idi. Kendimi cennette sanıyordum. 'Bu kadar güzel dünya, böyle cennet dünya olur mu?' diye düşünüyordum. Onun eve geleceği saatleri sabırsızlıkla bekliyordum. Kısa zamanda değişik yemekler yapmayı öğrenmiştim. Ona zevkle güzel sofralar hazırlıyordum. Üç ay her şey çok güzeldi. Üç ay sonra kocamın annesinin hediyesi olan kıymetli bir tabağı kaza ile kırmıştım. Kocam bunu görünce ağır sözlerle kızıtmaya başladı. Ne dikkatsizliğim ne iş bilmezliğim, ne de verdiğim maddi ziyanlar kaldı. Onun annesinde bunların hiçbirinin olmadığını söylüyordu. İşte o zaman içimde bazı şeylerin yıkılmaya başladığını hissettim. Aylar geçtikçe tenkitleri çoğaldı. Ben de kendimi savunuyordum ve zaman zaman bu karşılıklı konuşmalarımız sert münakaşalara

ve hattâ kavgalara dönüştü. Şimdi onu sevmiyorum. Ondan ayrılamıyorum da; çünkü çocuğumuz var. Sonra yalnız kalmaktan da korkuyorum."

Bunları genç bir hanım hastam anlatmıştı. İçtenlikte anlattığı bu hayat hikâyesinde sevginin nasıl başladığını ve nasıl sonlandığını da gösteriyordu. Gerçekten sevginin başlamasında övücü sözlerin, hayranlığını dile getirmenin rolü çok büyüktür. Bizi öven, içtenlikle bizdeki meziyetleri belirten kişinin, bizi sevdiğine hükmederiz. Ama kötüye kullanma da, övgü silâhının kendi gizli ve kötü maksatlarına âlet ederler. Ama kötüye kullanma da, övgü silâhının ne derece kudretli olduğunu ortaya koyar.

Bir erkek hastam şöyle dert yanıyordu: "Karım, ailesinden, bir erkeğe nasıl davranılacağını öğrenmemiş. Çünkü annesi babasını hiç saymaz ve sevmez. Her dakika adama hakaret eder, her an hırslarlar, kocasını hem çocuklarının yanında, hem akraba ve ahabplarının yanında küçültmekten marazi bir zevk duyar. Karım çocukluktan itibaren babasının kötülendiğini ve horlandığını

görmüştür. O da bana aynı muameleyi yapmak istedi. Ama ben onun babası gibi uyuşuk ve pısrık değilim. Ona haddini bildirdim. Fakat huzurumuz yok. Benden hem korkuyor, hem de çenesi durmuyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Karımdan hem hoşlanıyorum, hem de ayrılmayı düşünüyorum."

Ona, karısını devamlı övmesini, tenkit etmeyi bırakıp meziyetlerini araştırıp dile getirmesini salık verdim. Bir haftalık bu tatbikat bile pek çok hayırlı gelişmeler yarattı. Elbette yıllar boyunca edinilmiş bazı kötü huylar, bir haftada veya bir ayda hemen atılamaz. Ama doğru yola girilip, o yolda sabırla yürününce iyi ve memnun edici neticelere ulaşmak kesindir. Aslında evliliğin en büyük faydası karı kocanın birbirine her yönde destek olmalarıdır. Destek olmak da yalnız övgüyle ve sevgiyle mümkündür. Sevgi övgü ile doğar, övgü ile gelişir.

İki kişinin birbirini sevmesini, beğenmesini, karşı cinsten olanların da birbirlerine âşık olmalarını incelersek övgünün rolünün ne derece büyük olduğunu hemen görürüz. Sizin bir kişiden hoşlanmanızda, onun size değer vermesi, sizi

beğenmesi en başrolü oynar. Eğer siz onu önceden değerli, güzel ve meziyetli bulmuşsanız, onun bu yüceliklerine ulaşmayı istersiniz. Ona kendinizi sevdirebilmek için de onu översiniz, beğendiğinizi, hayran olduğunuzu söylersiniz. Beğendiğinizi, hayran olduğunuzu ve sevdiğinizi davranış veya sözlerle ifade ise en değerli birer övgüdür. "Sana hayranım, seni seviyorum" demek "Sen çok değerlisin" demektir aslında. Bunun tersi de aynı biçimde doğrudur.

İşte bu yüzden sevgi ile övgü birçok yerde eş anlama gelir. Sevgisizlikle yerginin eş anlama geldiği gibi. Çoğu kere "O adam beni hiç sevmez, her fırsatta beni kötüler ve yerer." Eleştiri yergi ile karıştırmamak gerektir. Sevgi ile dolu olarak bir kişiyi eleştirebiliriz. Onu yanlışlardan kurtarmak, hatalı bir adımın zararlarından korumak için uyarılarda bulunabiliriz. Ama eleştiri sevgi ile ve iyi niyetle yapılmazsa yıkıcı bir silâh olur, kullananın elinde. Çoğu eleştiriler böyle yapıcı gayeden uzak, sevgiden yoksun oluyor... Kötü bir maksat olmasa bile, sırf kendi bilgiçliğini ortaya koymak için

edilmiş, bir yığın gayesiz lâf oluyor. İyilik ve düzeltme gayesine yönelmemiş, sevgiden yoksun eleştiriler etkisiz, faydasız ve çoğu zaman da zararlı olurlar.

İnsanların birbirlerini sevmelerinde övgünün yerinin ne kadar önemli olduğunu görüyorum. İşte bu çok temel bir sosyal bilgidir. Bu bilgidен yoksun olan kişiler birbirlerini nasıl sevmeye başladıklarını unutup veya hiç incelemiyorlar. Sevginin kendiliğinden doğupverdiğini, kendiliğinden büyüdüğünü sanıyorlar. Birbirini sevmeye başlayan kişiler de bu sevginin kendi kendine gelişeceğini ve devam edeceğini zannedip hiçbir gayret göstermiyorlar. Oysa sevgilerimiz ancak yerinde övgülerimizle devam eder ve övgülerimizle gelişir. Sevdiğinizin meziyetlerini, başarılarını her zaman görür, onları içtenlikle her zaman, söylerseniz ve onu severseniz, hem onun sevgisini hem kendi sevginizi devam ettirmiş olursunuz. Evet, kendi sevginizin devamı da sevdiğinizi övmenize bağlıdır. Çünkü övdüğünüz kişinin sevmeye lâyık olduğunu, bir iç yargı ile düşünür ve kabul edersiniz. Yerdığınız ve kötülediğiniz

kişinin de artık sevginize layık olmadığını düşünmeye başlarsınız. Yerdığınız kişi de "artık o beni sevmiyor" diye düşünmeye başlar, şüphesiz.

ÖVGÜ YAPABİLMEK BİR YÜCELİKTİR

Toplumumuzda övgüyü bir yağçılık, samimiyetsiz bir davranış olarak niteleyen kişiler çoktur. Gerçekten içten olmayan, doğru olmayan, sadece bir menfaat temini için yapılan övgüler en hafif tabiriyle bir samimiyetsizliktir. Daha ileri şekilleri hilekârlığa kadar gider. Ama bunun yanında samimi övgüler de o derece değerlidir. Bazı kendini incelemeye üşenen kişiler, peşin bir yargı ile övgüsünün samimiyetsizlik olarak nitelendirileceğinden korkarak övgüden kaçınırlar. Hâlbuki gördüğümüz bir iyi şeyi yerinde söylememek asıl samimiyetsizliktir. Bir kişi bir övgüyü yapmadan önce "Bu söyleyeceğim iyi şey onda var mı?" diye sormalıdır kendine. Cevap "var" olsun. "Ben bunu söylerken bir çıkar düşünüyor muyum?" "Hayır." "Öyleyse bunu söylüyorum" demelidir. İyi bir şeyi gördüğü halde onu söylememek kıskançlık anlamına gelir.

Övgü aslında kendini ikinci planda tutabilmenin ifadesidir. Herkese samimi övgüler yapabilen kişiler, nefisini yenmiş, benlik duygularından kurtulmaya başlamış, gönlü herkese karşı sevgi ile dolu olan kişilerdir. Öven kişi, kıskanç olmadığını, hep kendini öne geçirmek iddiasında olmadığını ve başkalarındaki iyi yönleri, onların başarılarını görebildiğini ifade ediyor demektir. Övgü yapabilmek bu sebepten bir yüceliktir.

ÖVGÜ YAPANI DA YAPILANI DA YÜKSELTİR

Bir kişi sizi içtenlikle övüyorsa o kişi derhal sizin gözünüzde yükselir. Onun samimi övgüleri sizi de mutlu eder, kendinize inancınızı, güveninizi artırır. Sizi başarı yolunda kamçılar.

Hastalarımda ve çevremdeki insanlarda sık sık rastladığım bir eksiklik kendi değerlerini, meziyetlerini görememek ve kendilerini haksız olarak kötümek oluyor. Çok akıllı, cin gibi zeki bir delikanlı, bakıyorsunuz kendisini aptal ve akılsız olarak görüyor. Bu yüzden kendisine güvenini yitiriyor. Ders çalışmıyor,

başarıya ulaşmıyor. Ona yanlısını gösterip, aksine çok akıllı olduğunu ispatladığı zaman o çok başarılı bir insan oluveriyor. Ben hastalarımda gördüğüm meziyetleri içtenlikte dile getirmekle onlara çok faydalı olduğumu her zaman müşahade etmişimdir.

ÖVGÜ ve ÇOCUK TERBİYESİ

Çocuk terbiyesinde övgünün yeri çok önemlidir. Çocuklarını bol bol öven, herkesin yanında bu övgülerini içtenlikle tekrarlayan anne babalar onların süratle gelişmelerini, kişilik sahibi olmalarını sağlarlar. Övülen çocuk başarılı, dengeli ve mutlu olur. Yerilen çocuk ise pısrık, korkak, kendine güveni olmayan, başarısız bir insan olur. Övgü ve sevgi çocukların ruhi gelişmelerini sağlayan iki ana gıdadır.

Hataların düzeltilmesinde de devamlı hataları göstermek, çocuğun veya büyük insanın yüzüne vurmamak yerine, onun iyi ve üstün taraflarını belirtmek en faydalı yoldur. Bunun yanında hataları küçültmek, onların kolayca düzeltilebilir şeyler olduğunu göstermekle de şahsa cesaret vermiş oluruz.

Çünkü hatalarda devam çoğu zaman onları düzelterek gücü kendinde görmemekten olur.

Anne babalar ve öğretmenler övgünün büyük gücünü mutlaka iyice öğrenmelidirler. Bunu bilmeyen aileler evlatlarına, öğretmenler öğrencilerine çok büyük kötülükler etmektedirler. Tahtaya kaldırdığı öğrencisine: "Otur aptal, tembel bilmiyorsun, çalışmamışsın" diyen bir öğretmen hiçbir şeyi düzeltmemekte, aksine pek çok şeyi yıkmaktadır. Yalnız tahtaya kaldırdığı öğrencinin çalışma hevesini, cesaretini, kendine güvenini, onun hayat boyu sürecek başarısını ve mücadeleye azmini değil, onu dinleyen diğer öğrencilerin de cesaretlerini kırmaktadır.

Övgü ne derece yapıcı bir silâhsa, yergi de o derece yıkıcı bir silâhtır. Büyük liderler peşlerinden gelen insanların değerlerini görüp onları dile getirdikleri için onlara büyük atılımlar yaptırabilmişlerdir. Bütün peygamberler bunun örneğidir. Yakın tarihimizde Atatürk bunun apaçık örneğidir. "Ne mutlu Türküm diyene" diyerek Türkler'i nasıl yüceltmiş, onlara nasıl moral ve mücadele gücü aşlamıştır.

Gülyüzlülerden İbretler: 53

Son Nebî Hz. Muhammed

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

“Gülyüzlülerden İbretler” yazı dizimde ilk peygamber Hz. Âdem’in ve Kuran’da adı geçen gülyüzlülerin yaşamlarından günümüzde de bizlere yararlı olacak ilginç olayları sizlere aktarmış, yorumlarımı paylaşmışım. Son aylarda Hz. İsa’nın yaşamında ve sonraki 2000 yılda yaşananlar üzerinde uzunca durduktan sonra son olarak sıra Hz. Muhammed’e gelmiştir.

Bin yıldan beri İslâm kültürü içinde yaşayan ülkemizde, özellikle son yıllarda ilköğretimden başlayarak çocuklarımız, gençlerimiz Müslümanlıkla ilgili bilgilerle zaten donatılıyorlar. Daha da önemlisi, ilâhiyat eğitiminden geçenlerin ve eğitim görevlilerinin çok değişik kitapları, tez konuları, Doğu’dan Batı’dan çevrilmiş sayısız kitap ve makaleler konuyla ilgilenen herkesin zaten elinin altında. Bu nedenle

Müslümanlıkla ilgili yazı dizimde bu bilinenler üzerinde fazla durmayacağım. Daha ziyade özellikle kafaları bulandıran itirazlar, örneğin Peygamber'in çocuk yaşındakilerle evliliği, Zeyd - Zeynep olayı, savaşları, erkeklerle 4 kadın alabilme, mirastan iki misli faydalanma ayrıcalıkları gibi konular üzerinde fazla detaya girmeden kendi yorumlarımı küçük başlıklarla sizlere aktaracağım. Ama daha da önemlisi Peygamber'in zorluklara nasıl katlandığı, örnek davranışları, inancını pekiştirmek için hangi düşünce aşamalarından geçtiği gibi konular da yazı dizimizde yer alacak. Peygamber'in ölümü ve henüz toprağa verilmeden ardındakilerin arasındaki hilâfet mücadelesi, en yakınındaki iki seçkin kişinin, eşi Hz. Ayşe ile Hz. Ali'nin ünlü deve savaşı, İslâm tarihindeki ve kültüründeki günümüz için de önemli gördüğüm olaylar da kuşkusuz yazı konumuz olacak. Müslümanlığın gerek kuruluşunda gerekse sonrasında yaşananlar tarih bilimi açısından son derece aydınlık olduğundan ve sayısız kitaplara geçtiğinden düşüncelerimi karanlık bodrumlarda değil, güneşli ortamlarda yaşananların ışığında aktaracağım.

Her peygamberin kendisinden sonra gelecek olanın adından, sanından söz ettiğini biliyoruz. Bu ilk yazımda önce İncil'de son peygamberden nasıl söz edildiği, Kuran'da bunlara nasıl değinildiği ve Bizim Celselerimiz'de de nasıl doğrulandığı ile ilgili 15 ay önceki yazımdan hatırlatmak için alıntı yapacağım. Sonra da Hz. Muhammed'in ilk vahiyden önceki yaşantısı, vahyi nasıl alıp inancını nasıl pekiştirdiği

konusunda örnekler sunacağım. En sonunda da Kuran'ın Hz. Muhammed tarafından yazılamayacağını delilleri üzerinde tekrar duracağım.

HZ. İSA'NIN SON PEYGAMBERİ MÜJDELEMESİ

Bu konuda 4 kitabın sonuncusu olan Yuhanna İncili'nden 6 âyet aktarmıştım. Bunlardan son ikisi şöyle idi:

*** Şimdi ise beni Gönderen'e gidiyorum ve sizden kimse "Nereye gidiyorsun?" diye bana sormuyor. Fakat size bu şeyleri söylediğim için yüreğinizi keder doldurdu. Bununla beraber ben size hakikati söylüyorum. Benim gitmem sizin için hayırlıdır. Çünkü gitmezsem Tesellici size gelmez. Fakat gidersem onu size gönderirim. Ve o geldiği zaman günah için, kurtuluş için ve hüküm için dünyayı aydınlatacaktır. (16/5-8)*

*** Size söyleyecek daha çok şeylerim var. Şimdi dayanamazsınız, fakat o Hakikat Ruhu gelince size her hakikate yol gösterecek; zira kendiliğinden söylemeyecektir. Fakat her ne işitirse söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir. (16/12-13)*

Yukardaki İncil âyetlerini Hıristiyan ve Müslüman din bilginleri farklı yorumlamaktadır.

Roma İmparatorluğunun uçsuz bucaksız topraklarında çok değişik inanç ve lisanları olan topluluklara İsa dinini yaymak için görevlendirilen 12 havari, bu büyük yükün altından nasıl çıkabile-

cekti? Hz. İsa onlara Kutsal Ruh Cebrail'in vahiylerle ilhamlarla yardımcı olacağını, değişik dilleri kendiliğinden konuşup anlayabileceklerini önceden müjdelemişti. Nitekim İncil'deki "Resûllerin İşleri" bölümünde bunun değişik uygulamalarını zaten görmekteyiz. Bu durumda yukardaki âyetlerin birçoğunu bu şekilde yorumlayabiliriz. Ancak sadece bu kadar değil. Bu iç içe cümlelerde aynı zamanda son peygamber Hz. Muhammed'in görevinden de söz edilmektedir. Özellikle en son âyette onun kendiliğinden konuşmayı vahiyle işittiği sözleri söyleyerek gerçekleri dile getirmesi, Hz. Muhammed'in yaşamına tam tamına uymaktadır. Bu gerçek Kuran'da çok daha net ifadelerle ortaya konmaktadır.

KURAN'DA

*** Onlar ki yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılmış bulacakları ümmi peygambere uyarlar. O, onlara iyiliği emreder, kötü ve çirkinden alıkoyar. (7/157)*

*** Meryem oğlu İsa da şöyle demişti: "Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın elçisiyim. Benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmet adında bir elçiyi müjdeleyici olarak gönderildim. Fakat İsa'nın müjdelediği elçi onlara apaçık delilleri getirdiğinde, "Bu katıksız bir büyüdür" dediler. (61/6)*

Yukarıdaki âyetlerin ilkinde şu anda elimizde olan Tevrat ve İncil'de Hz. Muhammed'in geleceğinin yazılı olduğu açıkça ifade edilmektedir. Bu neden-

le yukardaki İncil âyetlerinin İslâm bilginlerince yapılan yorumlarının tanrısal bir doğrulaması olmaktadır. Sonraki âyette ise bugünkü İnciller'de bulunmasına rağmen Hz. İsa'nın Ahmet adıyla son peygamberi müjdelediği hiçbir başka yoruma imkân tanımadan, dosdoğru ortaya konmaktadır. Aşağıda okuyacağınız Bizim Celselerimiz'de de bu yinelenmektedir. Ayrıca Hz. İsa'nın bunu dile getirdiği esnada, ona inamayıp kendisinden kanıt isteyen hayırdan uzak kişinin, nasıl şaşırıp kaldığı da bizlere bildirilmektedir.

BİZİM CELSELERİMİZ'DE

*** Bir zaman, sizin yaşadığınız günlere benzer bir günde, şimdi adını bildiğiniz, şimdi beklediğiniz.. İsa kendinden sonra gelecek gülyüzlünün Ahmet adıyla müjdesini verdiği bir yerde, hayırdan uzak, belâ çukuruna yakın biri çıktı ve sordu. Dedi ki: "Sen ey her şeyi haber veren, her şeyi bildiğini söyleyen, bilir misin ki, şimdi şu anda benim evimde ne vardır, bana ait olan? Ve bilir misin ki şimdi şu anda ne vardır, benim evimde senelerdir biriktirdiğim, kendim için?" Bir çırpıda söyledi onlara, ismini bildiğiniz, o adamın evinde olanı. Ve o adamın evinde olanın, aslında o adamın olmadığını. O adam öylece dondu, öylece kaldı, soru sorduğu yerde pişman...*

Ve dedi ki ismini bildiğiniz: "Size gelecek benden sonra o gülyüzlü. Ve o da size haber verecek, işaretleyecek ondan sonra gelecek olanı ve olacak olanı."

Görüldüğü gibi Bizim Celselerimiz'de de son peygamberin Ahmet adıyla müjdelendiği tamamen doğrulanmaktadır.

Yine Bizim Celselerimiz'de çok ayrı bilip, değerlendirdiğimiz Musa, İsa ve Muhammed kastedilerek vahyi hangi işaretlerle aldıkları ve vahiy esnasında neler yaşadıkları şöyle anlatılmaktadır:

**** Hani o üçüne aynı gelen biliyorsunuz ya birinde bir alevdi işareti, birinde bir güvercin ve birinde hani sözü geçen o melek...**

Hani o üçünün de birbirine benzer yönü vardı bir tek şeyde. Üçü de almak için tek başına yol alırlardı sıkılarak, titreyerek, çırpınarak...

Böylece Hz. Muhammed'in peygamberliği tekrar doğrulanmaktadır.

İLK VAHİYDEN ÖNCE

Hz. Muhammed 25 yaşında iken, kendisinde daha yaşlı, dul Hatice ile evlenmişti. Ticaret hayatı içinde zenginleşen karısına aşk ile bağlıydı. Ve bu aşkı 25 yıl boyunca onun bir tek eşi olarak Hatice'nin ölümüne kadar sürüp gitmişti. Nasıl sürmesini ki?! Peygamberliği sırasında en büyük desteği kendisine ve ilâhi görevine inancı ve bilgeliğiyle Hz. Hatice'den görmüştü. Peygamberi kendisine inananlarla birlikte Mekke'nin dışında bir dağın deresinde 3 yıl boyunca yaşamaya mecbur etmişlerdi. Gizli gizli gıda ve su yardımı olmasaydı ölüp gideceklerdi. En büyük destekçisi yine karısıydı. Peygamberliğinin 9. yılında Mekke'nin

reisi ve koruyucusu amcası Ebu Talip ve eşi Hatice'nin peş peşe ölüvermeleriyle kolu kanadı kırılmıştı. O yılı sonradan Müslümanlar "Hüzün yılı" diye gözyaşlarıyla anmışlardı.

Şimdi biz peygamberliğinden önceki yıllara geri dönelim. Zengin karısından dolayı maddi manevi hiçbir sorunu yoktu ama çevresinde olup bitenlere hiçbir anlam veremiyordu. Kızları diri diri gömenler, en ufak bir anlaşmazlıkta birbirlerini öldürenler, yalanlar, dedikodular, iftiralar... Yaşam böyle mi olmalıydı? Çözüm arıyordu olup bitene. Rahatça düşünebilmek için kendisini dağdaki mağaraya atıyordu. Aslında sadece Hz. Muhammed'in değil tüm peygamberlerin ilk vahiylerinden önce bu aşamalardan zaten geçtikleri Bizim Celselerimiz'de şöyle anlatılmaktadır:

**** Önceki gülyüzlüler, ne için var olduklarını bir zaman bilmediler... Yaşadılar olaylar içinde ve sizi üzerinde rahatça dolaştırmanın üstünde gezindiler... Sonra gözlerini açıp bak-tılar etraflarına biteviye... Onları ürküten, onları korkutan, onlara yanlış gelen vardı çok, her yerde. Ve herkes onlardan uzakta idi, onların içlerinden bildiklerinden...**

Sonra, uzun bir müddet düşünceye vardılar,etrafları için hayır aradılar, kendilerini düşünceye verdiler, beklediler, beklediler... Bir zaman geldi, artık düşündüklerinden, O'na, her yerleri ve her yönleri ile açık oldular. İşte o zaman, vermek için aldılar, aldılar, aldılar. Her güçlüğe göğüs gerip yalnız verdiler."

İLK VAHİY

"Hira mağarasındayken Melek Cebrail bana göründü. Gözümün önüne üzerine birtakım harfler işlenmiş uzun bir atlas sererek: "Oku!.."dedi. Cevap verdim: "Ben okuma bilmem." Bunun üzerine vücudumu bu atlasın kıvrımları arasına alarak o kadar şiddetle sıktı ki nefesim kesildi ve öleceğim sandım!.."

Bunları 40 yaşındaki Hz. Muhammed anlatıyordu. Sık sık gidip derin düşüncelere daldığı Hira mağarasında olağanüstü bir olay yaşamıştı. Devamı şöyle olmuştu:

"Sonra beni koyuvererek tekrarladı: "Oku..." Yine: "Ben okuma bilmem" dedim. Daha şiddetle sıktı. Göğsümden son nefesim çıkacak sandım. Nihayet bağını gevşetti ve üçüncü defa emretti: "Oku!.." Yine sıkıştırır korkusuyla: "Ne okuyayım?" diye sordum. Çünkü bu defa artık nefesim dayanamayacaktı. O zaman Cebrail dedi ki:

*** Yaradan Rabbinin adıyla oku!.. O insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku, Rabbin nihayetsiz başış sahibidir ki kelimeler öğreten O'dur. İnsana bilmediğini bildiren O'dur." (96/1-5)*

İşte Hz. Muhammed'in peygamberliği böyle başlamış ve Kuran'ın ilk âyetlerini Cebrail böyle getirmişti. Ve 23 yıl boyunca da getirecekti. Ama artık görünerek değil, içinden seslenerek ne Hz. Muhammed'in ne de hiç kimsenin bilmediği gerçekleri en güzel Arapça ile, yüreklere işleyen hitaplarla getirecek de getirecekti!..

İlk yıllar, Hz. Muhammed'in kendi peygamberliğine tam inanmasıyla, geçmişti. Kuşku duymamasına imkân var mıydı? Ne olmuştu kendisine, cin mi çarpmıştı yoksa? Bütün bu olasılıkları düşündü ve gördü ki, kendisine gelenlerle cin çarpmışların abuk sabuk sözleri arasında en ufak bir benzerlik bile yoktur. Akılla ve mantığıyla iyice düşünerek anladı ki, bu gelenler O'nun yüce katından tüm insanların iyiliği için gönderilen en doğru yaşam bilgileridir. Ve kendisi bu bilgileri yaymak, insan kardeşlerine benimsetmek için seçilmiş bir görevli, bir peygamberdir.

Hz. Muhammed'in bu görevini en iyi şekilde yerine getirdiğini, 23 yıllık peygamberliği esnasında dinini bütün Arabistan'a yaydığını ve ölümünden 80 sene sonra İspanya'dan, Çin'e kadar milyonlarca gönle O'nun buyruklarının hükmettiğini tarih kitaplarından bilmekteyiz. Eğer Hira mağarasında o olağanüstü olay başlamasaydı ne Arabistan'dan böyle bir uygarlık doğacak ve ne de böyle bir adamın yaşadığından haberimiz olacaktı.

Sadece Hz. Muhammed için değil tüm peygamberler için geçerlidir bu kural. Eğer onlar yüce bir melek aracılığıyla Tanrı katından bilgiler almamış, sadece kendi akıllarının hükmettiğiyle yaşamış olsalardı dünyada fazla bir iz bırakmadan geçip giderlerdi. Ama o gülyüzlüler, Musa, İsa, Muhammed Tanrı'dan aldıklarını kendi hayatlarında uygulayıp örnek oldukları, etrafındakileri kendilerine özendirdikleri ve emredildikleri gibi dosdoğru davranmakta hiçbir güçlükten yılmadıkları içindir ki bugün

isimleri hâlâ dillerde ve gönüllerdedir. Ancak geçmişte ve günümüzde bazıları Allah'a da inanmış oldukları halde bir türlü peygamberlere inanmayı akıllarına kabul ettirememişlerdir. Onlar, peygamberlerin iyi niyetli ve insanların iyiliğini isteyen kişiler olduklarını kabul etmekle beraber, aslında sadece kendi düşünüp bulduklarını etraflarına yaydıklarını, yalnız etkisi fazla olsun diye Tanrı katından aldıklarını söylediklerini ileri sürerler. Gerçek olan hangisidir? Bunun cevabını en kolay ve güvenilir yoldan, tarih bilimi açısından yaşamını adım adım izleyebileceğimiz Hz. Muhammed'i ve gönderilenler arasında bugün en emin kaynak olan Kuranı Kerim'i inceleyerek bulabiliriz.

Kuranı Hz. Muhammed'in yazmadığını, yazamayacağını kanıtlarını aynı başlık altındaki eski bir yazımdan aktarıyorum:

Mekke'nin ileri gelenleri gizli bir toplantı yapıyorlardı... İçlerinden en akıllısı olan Mugire oğlu Velid toplantıyı idare ediyordu... Amaçları, yavaş yavaş taraftarlarını artırmakta olan Hz. Muhammed'e karşı alınacak tedbirleri tespit etmek, onu lekeleyecek tesirli bir sözde ağız birliğine varmaktı... İçlerinden bazıları:

"Muhammed kâhindir diyelim." dediler.

Velid itiraz etti:

"Onun sözleri kâhinlerin mırıltılarına, dırıltılarına, kafiyeli sözlerine benzemiyor."

"Muhammed delidir diyelim." dediler. Velid:

"Muhammed'in hali bu iddiayı temelinden çürütür." diyerek bu sözü de kabul etmedi.

"Muhammed büyücüdür diyelim." dediler.

Velid bu fikri de beğenmedi. Muhammed'in üfürükçülük yapmadığını, sihirbaz marifetlerinden de hiçbirini göstermediğini söyledi.

Uzun münakaşalardan sonra, peygamberin sözlerinin oğulla baba, karı ile koca arasını açtığını; her yerde fitne ve fesada sebebiyet verdiğini, yani onun "söz büyücüsü" olduğunu kabul ettiler.

Ona ne yalancı diyebilmişlerdi, ne düzenbaz, ne şöhret düşkünü, ne deli, ne de saralı..

Bugünün inanmayanları ne diyorlar, O yüce peygamber için?.. Söz büyücüsü gibi hiçbir mânâ ifade etmeyen bir lâfın o gün arkasına düşen olmadı. Şimdi ise tabîî buna gülüp geçilir. Bugün sağduyu sahibi herkes Hz. Muhammed'in aklının ve ahlâkının yüceliğinden ve gerçekten insanlığın hayrına çalıştığından emindir. Fakat inanmayanlar burada bir de şu ilâveyi yapıyorlar:

"Hz. Muhammed'in üstün bir insan olduğundan şüphemiz olmamakla beraber, Kuran'ın Tanrı katından vahiy yoluyla geldiğine inanmıyoruz. Herhalde Hz. Muhammed Kuran'ı kendi yazdığı halde sırf insanlara etkisi fazla olsun ve onları doğru yola daha çabuk çöksün diye ona esrarengiz bir hüviyet vermek istedi. Eğer ben yazdım deseydi sözlerine bir kişi bile kulak vermeyecekti." İşte birçokları Kuran'ı, Hz.

Muhammedin hayatını ve o devrin şartlarını iyice tetkik etmedikleri ve üzerinde düşünmedikleri için böyle söylüyorlar.

Şimdi Kurân'ı Hz. Muhammed'in yazmadığının, yazamayacağıının delillerinden bazılarını sıralayalım. Bunlardan bilhassa yazının sonunda okuyacağınız pozitif bilimlere ait deliller, mutlaka sizlere yeni düşünceler ilham edecektir.

HZ. MUHAMMED OKUR-YAZAR DEĞİLDİ

Bunun ispatını hiçbir tarihî belgeye başvurmadan Kuran'da Peygambere seslenen şu âyetin mantıkî bir inceleme-siyle kolaylıkla yapabiliriz:

*** "Sen bundan evvel hiçbir kitap okur değildin. Elinle de onu yazmadın. Böyle olsaydı yalan söyleyenler elbette kuşkulanırlardı." (29/48)*

Eğer Hz. Muhammed okur-yazar olsaydı bu âyet gelir gelmez o zamana kadar ona inanmış olanlar bile "Senin kitabın yalan söylüyor" diyerek yanından uzaklaşırlardı. Zira peygamber 40 yıldan beri onların arasında yaşıyordu ve herkes tarafından bütün halleriyle biliniyordu. Bu âyete o devirde yandaşları ve karşıtlarından hiçbir itiraz gelmediğine göre peygamberin ümmî, yani okur-yazar olmadığı gerçeğin tam bir ifadesi olmaktadır.

Bundan 1400 yıl önce, gazete yok, radyo yok, televizyon yok; çölün ortasında, bedevilerin arasında yaşayan,

üstelik okur-yazar olmayan bir adam Kuran'daki bu kadar bilgileri nereden buldu da söyledi? diye soruyorum.

Cevap hazır: "Peygamber 40 yaşına kadar zaman zaman kervanlarla geziler yaptı. Bu bilgileri o gezilerinde papazlardan öğrenmiştir."

Düşünün ki koskoca Kuran, kulaktan dolma birkaç kırıntı bilgiyle yazılmış.

Yine uzun tarihî araştırmalara girmeden bu cevabın yanlışlığı ortaya konabilir. Biran için peygamberin bunları papazlardan öğrendiğini varsayalım. Öyleyse bütün papazlarca Hz. İsa'nın çarmıhta öldüğü bilindiği ve böyle anlatıldığı halde, neden Hz. Muhammed Kuran'da, hem de Hristiyanları davasından uzaklaştırma pahasına, Hz. İsa'nın öldürülmediğini, bir benzerinin öldürüldüğünü söylüyor? Burada peygamberin bir yanlış hatırlaması olamaz; çünkü Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesi en çok anlatılan, üzerinde en fazla gözyaşı dökülen, yani çok önem verilen bir konu. Papazlar bunu yeterince anlatmışlardır. Hz. Muhammed Peygamberlerin öldürülemeyeceğini söyleyerek bir kurnazlık da yapmış olamaz, zira Kuran'da öldürülen birçok peygamberden zaten bahsedilmektedir.

Ayrıca, Kuran'da papazların hiç bilmedikleri ya da yanlış bildikleri pek çok yeni bilgiler de vardır. Hz. Muhammed'i denemek için Yahudiler, Tevrat'ta bir kez ismi anılan Zülkarneyn'i sordular. Bu konuda geniş bilgi veren tam 16 âyet geldi.

İnciller'i ve dinini çok iyi bilen bir Hristiyan arkadaşım: "Kuran'da Hz. İsa'nın çamurdan kuşlar yaparak onları dirilttiğinden bahsediliyor, ama İnciller'de böyle bir şey yok" diye kuşkusunu belirtmişti.

Hz. Muhammed'den 300 yıl önce o zaman mevcut 23 İncil'den 4'ü kabul edilmiş, diğerleri ortadan kaldırılmıştı. Ortadan kaldırılan bu 19 İncil'e "Apokrif" diyorlar. Türkiye'de bulamayıp Almanya'dan getirttiğim Apokrif Thomas İncili'nde şöyle bir olay anlatılıyordu: "Hz. İsa, çocukken Yahudiler'in çalışmasının yasak olduğu bir Sebt (Cumartesi) gününde çamurdan kuşlar yapıyor; babalığı kızıp da kuşların üzerine yürüyünce küçük İsa'nın: "Kaçın, sizleri parçalayacak!.." demesi üzerine çamur kuşlar canlanıp uçuyorlar."

Görülüyor ki, Kuran'da papazların bile bilmediği pek çok gerçeklerden bahsedilmesi, onun böyle derme çatma bilgilerle ümmî bir kimse tarafından yazılamayacağını apaçık ortaya koymaktadır.

ARAPLAR ÖNCE KURAN'IN EDEBİ HAŞMETİNE VURULDULAR

Hele bir de Kuran'ın edebî değerine göz atınca bunun imkânsızlığı daha da anlaşılmaktadır. Güzel bir beyit var:

*Şair, şair doğar anadan
Asâri görülür iptidadan.*

Peygamber'in devrinde Araplar'ın en

çok değer verdiği şiir ve edebiyattı. Birinci gelen şiirler Kâbe'nin duvarına asılırdı. 40 yaşına kadar Hz. Muhammed bir tek mısra söylemedi. Yani şairlikten, ediplikten bir nasibi yoktu. Şair tabiatlı bir insan, çılgın gençlik yıllarında, kervanlarla yapılan harikulade seyahatlerde, çöl gecelerinde iyice berraklaşan Ay ve yıldızları seyrederken içinden coşup gelen şairane duyguları nasıl engelleyebilirdi? Ama dediğim gibi, peygamber olmadan, vahiyler gelmeden önce, tek bir mısra bile olmadı. Ne zaman ki, Cebrail, vahiyleri getirmeye başladı, o şiirden, edebiyattan böylesine uzak kimse- nin ağzından dökülenler öylesine haşmetli oldu ki, bir duyan sihirden bir daha kurtulamıyordu. Bu nedenle peygambere "Söz büyücüsü" adını takmışlardı.

Peygamber, bilgileri papazlardan duydu diyelim, birdenbire bu şiir ve edebiyat yeteneği nasıl belirdi öyleyse kendisinde?!..

Hem öyle edebiyat ki, Kâbe'nin duvarına asılı şiirlerden birinin sahibi baş şair Lebit, Kuran'ı işitince, çok sönük kalan şiirini yırtıp attı ve derhal Müslüman oldu. Kuran'daki fikir ve sanatın bu olağanüstü kompozisyonunu gören uzmanlar her devirde onun önünde saygıyla eğilmişlerdir.

BU GERÇEKLERİ 1400 YIL ÖNCE KİM BİLEBİLİRDİ?

Günümüz insanını, Hz. Muhammed'in peygamberliğine, şu anlattıklarımın

çok daha fazla inandıracak bir husus var ki, o da yakın zamanlarda bulunmuş bir takım tabiat kanunlarının bundan 1400 yıl önce gönderilmiş Kuran'da açıkça bildirilmiş olmasıdır.

**** “O, geceyi gündüzü, Güneş'i, Ay'ı yaratandır. Ve bütün o yıldızlar her biri kendi dairesi içinde yüzmektedir.”** (21/33)

Kuran'da Güneş, Ay ve bütün yıldızların bir yörüngede hareket ettikleri söyleniyor. Bu, yakın zamanlarda bulunmuş bir bilimsel gerçektir. Hattâ 100 yıl öncesine kadar yalnız Güneş Sistemindeki gezegenlerin hareketli, yıldızların sabit olduğu sanılıyordu. Şimdi anlaşılmıştır ki, uzaklıklarından öyle görünmüş, hepsi hareket halindedir. Yani Kuran'ın söylediği gibidir.

**** “Sen dağları görür, onları yerinde durur sanırsın. Halbuki onlar bulut gibi geçer gider...”** (27/68)

Dünyanın döndüğü 1400 yıl önce başka nasıl anlatılabilirdi?..

**** “O meyvelerin hepsinden yine kendilerinin içinde çiftler yaratmıştır... Bütün bunlarda iyi düşünecekler için âyetler (tabiat kanunları) vardır.”** (13/2-3)

Kurân'da "Çift" in karşılığı olarak "zeveyn" yani karı-koca kelimesi geçmektedir ki, bu da yeni bulunmuş bir gerçeği, çiçeklerin ve meyvelerin içindeki erkek ve dişi organları ifade etmektedir. Günümüzün bu gerçeğini

peygamber yüzyıllar öncesinden nasıl bilebilirdi?

**** “Biz aşılایıcı rüzgârlar gönderdik...”** (15/22)

Aşılایıcı olarak Kuran'da "Levakıh" kelimesi geçmektedir ki, bu da "ilkah" dan yani "döllenme" kelimesinden türemektedir. "Döllenmeyi sağlayan rüzgârlar" anlamına gelmektedir. Bu âyet de yeni bulunmuş bir gerçeği, yani çiçeklerdeki erkek organ hüviyetindeki polen tozlarının rüzgârlarla savrulurak diğer çiçeklerin dişi organına ulaşması ve döllenmenin bu suretle olduğunu 1400 yıl evvel mucizevî bir tarzda bildirmektedir.

Hız Muhammed dönemini bırakınız. Ondan 600 yıl sonra yaşayan üstelik de hem tıp, hem Kuran bilgini olan Fahreddin-i Razi, bu âyetin gerçek anlamını tam kavrayamamış ve acaba rüzgârlar bulutları aşılار da yağmur mu yağar diye kuşkuda kalmıştır.

Kuran'da bunlara benzer birçok âyet daha var. Şu yazdıklarımızın, değil Hz. Muhammed gibi okur-yazar olmayan ümmi bir kişinin o devirin en bilgininin bile bilemeyeceği gerçekler olduğu apaçıktır.

Şurası muhakkak ki, hem Kurân hem de bozulmamış şekliyle Tevrat, Zebur, İncil ve tüm göksel kitaplar, peygamberlerin uydurması değil, Tanrı'nın yüce katından insanlara doğru yolu göstermek, gerçeklerin sezzgisini vermek, düşüncelerinde onlara ışık tutmak için gönderilmiş en öz bilgilerdir.

Kendi Kendini Arayan Montaigne ve Denemeler

Güngör Özyiğit, Psikolog

Rönesans, aydınlanma ve insancılık akımı, insan bilincinin, insanı ve doğayı özgürce, aklını kullanarak tanıma çabasıdır. Ve Montaigne bu çabanın ilk öncülerindedir. Kendini özgür düşüncenin deney tahtası haline getiren de odur. Yaklaşık on beş yıl boyunca Yüksek Mahkemenin Soruşturma Dairesi üyeliğinde bulunur. Bir ara siyasete de girer. Orada hoşgörülü, uzlaşmacı bir tavır sergiler. Erasmus hümanizmasının (insancılığın) potasında yoğrulan Montaigne, gerçeği kendine dönmekte, kendini incelemekte arar. Ve her insanda, bütün insan hallerinin bulunduğu ayırdına varır.

İÇ KALE

Ona rahatça düşüneceği, okuyacağı ve yazacağı özgür zaman sağlayan belirli bir servete ulaştıktan sonra, şatosunun kulesindeki odaya, iç kalesine kapanır. O güne dek görevinin, sarayın, babasının istediklerini yapmıştır. Şimdi ise gönlünün ve aklının gösterdiği doğrultuda yaşamayı amaçlamaktadır.

Kuledeki oda, içinde dolaşılabilir genişliktedir. Montaigne, ancak hareket edebilirse iyi düşünebileceğini söyler. Dostu La Boetie'nin ölümünden sonra ona bıraktığı kitaplarla, kendi kitaplığını buraya taşır. Tavan kirişlerine elli dört Latince özdeyiş yazdırır. Ne zaman bakışları tavana dikilse bilgece bir sözle gözgöze gelir. Bu 54 özdeyişin sadece bir tanesi Fransızcadır: "Que sais je?" "Ne biliyorum?"

O güne kadar 38 yıl yaşamış, birçok tecrübe, gözlem biriktirmiş olan Montaigne, şimdi burada kendisinin kim olduğunu aramaktadır. Evde annesi, karısı, çocukları yaşamaktadır. Ama o odasında, özel alanında genellikle yalnız olmayı yeğlemektedir. İnsanın yalnızken, bir başınayken, Leonardo da Vinci'nin dediği gibi daha fazla kendine ait olduğunun bilinciyle, zamanını iyi değerlendirip verimli bir hale getirmek istemektedir. Montaigne'in krallığı burasıdır. Ve kitaplar ona hizmet etmekle yükümlüdürler. Kitaplar onun düşüncelerini tetikleyerek yeni düşünceler üretmesine katkıda bulunurlar.

O gezip gördüğü, okuyup dinlediği ve yaşadığı her şeyden peteğine bal taşıyan bir

düşünce arısı gibidir. Montaigne sanki tek kitabı olan "Denemeler"i yazmak için yaşamış gibidir. "Denemeler"de kendini yazar. Bunun için seçtiği yol ve yöntem, iç gözlem yoluyla kendi hayatını, her anını didikleyerek kâğıda dökmektir.

"Denemeler" in yazıldığı yirmi yıl (1572-1592) yani ölümüne kadar, o kendini, kitabını yazmaya adanmıştır.

"Denemeler"i okuyan öncelikle şu iki şeyi öğrenir: Doğanın istediği gibi düşün ve yaşa; hiçbir kitabın, hiçbir dogmanın tutsağı olma.

O her zaman düşüncemizin çemberini kırmaya, kendi kendimizi eleştirip yenileyerek aşmaya yardımcı olur. Montaigne toplumun düzenini birdenbire değiştirmeye de karşıdır. Bunun ortalığı büsbütün karıştıracağına inanır. Korktuğu şey yenilik değil, kargaşalıktır. Bir de eski değerlerin hepten ortadan kalkmasına gönlü razı gelmez. O, düzen bozmadan düzen getirmekten yanadır.

"Denemeler", KENDİNİ TANI sözünün bütün bir ömre uygulanmasıdır. Hiç kimse kendini onun kadar sabırla, inatla, dikkatle gözetlememiş, en gizli hallerini yakalamakta onun kadar atik davranmamıştır. Şeyh Galib'in "Hoşça bak zâtına ki, zübde-i âlemsin sen"(âlemin özetisin) sözünü mistik anlamından sıyrıp soyarsak, Montaigne'nin kendine söylediği ve yapmak istediği tam da budur.

Kendi de deneme yazarı olan felsefe profesörü Nermi Uygur "Denemeci" başlıklı yazısında, deneme türünü şöyle tanımlar:

"Essayer" denemek, sınamak demek Fransızcadadır. Bir şeyi ele alıp tartmak, bir şeyin ayarını bulup çıkarmak istemiyle evirip çevirmek anlamında kullanılır. Şöyle bir başlayalım, böyle değilmiş demek, bir de şuna bakalım, yine de sallantılı bir durum belirlediğine göre, şöyle olmaz mı acaba, ama gene de olmuyor mu, bir de başka türlü deneyelim..."

Görüldüğü gibi denemeci hiç bir konuda kestirip atmaz. Hep seçenekler sunar, kapıyı aralar. Okuyanı da birlikte düşünmeye çağırır.

Montaigne'nin yapmak istediği eğitmek, öğretmek, sorunları çözmek, yol göstermek değil, olsa olsa düşündürmek, uyarmak ve uyandırmaktır. Ona göre herkes kendini eğitir, adam eder, etmelidir. Adam olmanın ilk adımı da kendini bilmekle başlar.

BAŞKALARININ DİLİYLE

Montaigne, Avrupa'ya serbestçe, akla dayalı düşünmeyi öğreten kişi olarak birçok düşünürü derinden etkilemiştir. Ünlü düşünür ve bilim adamı Pascal şöyle der: "Denemeler"de gördüğüm her şeyi Montaigne'de değil, kendimde buluyorum.."

Voltaire, o esprili üslûbu ile onu şu şekilde değerlendirir:

*Montaigne, o hoş sohbet insan
Bazen derin, bazen sudan
Şüphe etmesini bilmiş
Burnu bile kanamadan
Kerli ferli softalarla
Alay etmiş sakinmadan*

Montesquieu, önemli bir noktaya dikkat çeker: "Yazarların çoğunda yazan adamı görüyorum, Montaigne'de ise düşünen adamı."

Andre Gide'in değerlendirmesi de çok anlamlı: "Pilatus'un devirler boyunca yankısı çınlayan korkunç sorusu karşısında Montaigne, daha insanca, daha din dışı, başka bir anlamda İsa'nın tanrıca cevabını veriyor: "Gerçek nedir?" Cevap: "Gerçek benim!.."

Yani Montaigne gerçek olarak sahiden tanıyabileceği tek şeyin kendisi olduğuna inanıyor. Onu kendinden söz etmeye götüren budur. Çünkü kendini bilmeyi her şeyden daha önemli sayıyor. "İnsanların ve her şeyin yüzünden maskeyi kaldırmalı" diyor. Maskesini atmak için kendini anlatıyor. Böylece, maskesini atan insanda hemen kendi benzerimizi buluyoruz."

Avrupa'nın en ünlü biyografi yazarı Stefan Zweig, son günlerinde, Brezilya'da eşiyile birlikte intihar etmeden önce, Avrupa'daki bir arkadaşına "Artık sadece en büyükleri okuyabiliyorum" der ve yazmak için de dünya edebiyatında deneme türünün babası, büyük hümanist Montaigne'i seçer.

Güç beğenir Nietzsche de. Ve Montaigne için şunu söyler: "Bir zamanlar böyle bir insanın yaşamış olması, bugün şu yeryüzünde yaşamının hazzını artırıyor."

DENEMELER'DEN BİR DEMET

Montaigne'in malzemesi sadece kendisi değildir. Rönesans'ın bütün hümanistleri

gibi o da okumaya doyamaz. Plutarkos'u, Vergilius'u, Stoacı filozofları, Antik çağ Yunan filozoflarını, Petrarka'yı okur. Kitaplığında hepsi de değerli bine yakın-o zaman için çok- eser olduğu söylenir. Denemeler'inde çok sayıda alıntıya yer vermesi de bundandır. Örneğin "Felsefe yapmak, ölmeyi öğrenmektir" denemesine ünlü hukukçu ve hatip Çiçero'dan bir alıntı ile başlar: "Felsefe yapmak, kendini ölüme hazırlamaktan başka şey değildir." Bunun anlamı derin araştırmalara girişmektir. Ve derin gözlemler ruhu bir anlamda daha yüksek bir düzeye getirir. Bedensellikten uzak bir özenle sarıp sarmalar. Bu özen aynı zamanda hem bir okuldur hem de ölüm benzeri bir durumdur; ya da şu demektir: Bu dünyadaki düşünme eylemlerinin, bilgeliklerin tamamı sonunda tek bir noktada odaklanır, bu bize ölümden korkmamayı öğreten noktadır."

İnsana her yaşında seslenebilen, ruhuna dokunan yazarların sayısı azdır: Homeros, Shakespeare, Goethe, Balzac, Tolstoy gibi... Ve bazı yazarlar da vardır ki, kendilerini herkese bütünüyle açarlar ve kendilerinde insanlığın bütün hallerini gösterirler. Montaigne bunlardan biridir işte.

Montaigne'in asıl zevki bulmak değil, aramaktır. Katı düşüncelerden her zaman çekinir ve şöyle der: "Hiçbir şeyi iddia etmemek, hiçbir şeyi bir çırpıda yadsımamak."

Onun kendiyile hesaplaşması hiç bitmez. Ve arayışı ömür boyu sürer. Montaigne'in aradığı hem kendinde belirginleşen özgün yan, yani içimizdeki ben, hem de öteki, hepimizde ortak olan yandır.

Onun tek katı tezi varsa, o da şudur: "Dünyanın en önemli şeyi, insanın kendi kendisi olmayı bilmesidir." Montaigne yaşamı boyunca hep "Nasıl yaşıyorum?" diye sorar. Bu aynı zamanda "Nasıl yaşamalıyım?" sorusunu da içinde barındırır.

ÖZGÜRLÜK ÖZLEMİ

Ona göre insan hep uyanık olmalı, kendini bağımlı hale getirmemeli, köleleşmemeli, sürekli özgür kılmalı. Bu özgürlükleri de şöyle sıralar:

* Kendini beğenmişlik ve gurur karşısında özgür kalabilmek; bu belki de en güç olanıdır.

* Kendini korkudan ve umuttan özgür kılabilmek.

* Kendini kör inançlardan, dar dünya görüşlerinden özgür kılmak

* Kendini dünyaya bağlayan tutkuların tutsaklığından kurtarmak

* Kendini paradan ve hırsın her türlüşünden, şehvetten özgür kılmak

* Kendini aileden ve çevreden özgür kılabilmek

* Kendini her türlü bağınazlıktan kurtarabilmek

Kendisi için özgür düşünen, yeryüzündeki bütün özgürlükleri de onurlandırmış olur.

Montaigne'in istediği kendi kendisine karşı da özgür olmaktır: "Yaşamaktan ve sevinç duymaktan başka bir hedefi olmayan Ben."

O hayatta her şeyi olduğu haliyle kabul edilir ve sever: "Doğada hiçbir şey, hattâ amaçsızlık bile amaçtan yoksun değildir.

Evrende her şey yerli yerinde, olması gereken gibidir."

O, güzeli belirgin kıldığı için çirkini sever; erdemi vurguladığı için de kötüyü. Her şey iyidir ve çeşitlilik Tanrı'nın kut-samış olduğu bir şeydir. Yanlış olan ve suç sayılması gereken tek şey vardır: Bu çeşitlilik, çok renklilik içindeki dünyayı öğretilerin ve sistemlerin kısılcasına sokmaya kalkışmak. Böyleleri özgürlüğe saygısı olmayanlardır.

Ölümünden bir süre önce, temiz bir vicdanla şunları yazar: "İçinde yaşadığımız zamanın herkese olduğu gibi bana da fırsatlar sunmasına rağmen, ellerimi hiçbir zaman bir başkasının malına ya da servetine uzatarak kirletmedim. Savaşta ve barışta yalnız benim olanla yaşadım. Hiç kimseden karşılığını vermeksizin bir hizmet istemedim. Çünkü benim, yargılarına boyun eğdiğim kendi yasalarım ve mahkemem var."

KENDİMİZİ ANLATMAK

"İnsanın birinci elden öğreneceği kaynak kendisidir: "Pilinius'un dediği gibi, herkes kendisi için bir derstir. Elverir ki, kendini yakından görmesini bilsin. Benim yaptığım, bildiklerimi söylemek değil, kendimi öğrenmektir, başkasına değil kendime ders veriyorum. Bana yararı olan bu işin belki başkasına da faydası olabilir. Zaten benim bir şeye dokunduğum yok. Yalnız kendimle uğraşıyorum. Benim mesleğim, sanatım yaşamaktır."

...Bence insan ne olduğunu bilmekte dikkatli olmalı; iyi tarafını da kötü yanını

da ortaya çıkarmalıdır. Sokrates, Tanrısı'nın dediğine uyup, kendini gerçekten tanımasını ve küçülmesini bildiği için Bilge adını almaya hak kazanmıştır. Kendisini böylesine tanıyan adam istediği kadar kendinden söz etsin."

HAYAT VE FELSEFE

Gerçek felsefe ruh ve beden birliği ve bütünlüğü içinde, bize sevinçli yaşamının yolunu göstermeli: "Felsefeyi barındıran ruh, kendi sağlığıyla bedeni de sağlam etmeli. Huzur ve rahatın ışığı dışarıdan görünmelidir. Bilgeliliğin en açık görüntüsü, sürekli bir sevinçtir. Asıl felsefe bize coşku-lu yaşamayı öğretendir."

Ona göre yaşamak en ciddiye alınacak iştir: "Pek şaşkın varlıklarız: 'Falanca hayatını işsiz güçsüz geçirdi' deriz. 'Bugün hiç bir iş yapmadım' deriz. Bir şey yapmadım ne demek? Yaşadınız ya" Bu sizin yalnız başlıca işiniz değil, en parlak ve en şerefli işinizdir. En büyük, en onurlu eserimiz doğru dürüst yaşamaktır."

AŞK ÜSTÜNE

Aşk, güzelliğin büyümesine kapılarak, cinselliğin güdümünde türünü çoğaltma arzudur.: "Kitapları bir yana bırakır da dobra dobra konuşursak, aşk dediğimiz şey, arzulanan bir varlıkta bulacağımız tada susamaktan başka bir şey değildir gibi geliyor bana. Venüs'ün bize verdiği şey nihayet bir boşalma hazzı değil mi? Bu haz ölçsüzlük veya hayâsızlık yüzünden kötülük haline geliyor. Sokrates'e göre aşk, güzelliğin aracılığıyla çoğalma arzudur."

DOSTLUK

Dostluk, paha biçilmez bir değerdir. İnsanın yine kendi kalarak, bir başkasıyla bütünleşmesini sağlar: "Dost ve dostluk dediğimiz, çoklu ruhlarımızın beraber olmasını sağlayan bir rastlantı ya da zorunlulukla edindiğimiz ilintiler, yakınlıklardır. Benim anladığım dostlukta ruhlar o kadar derinden uyuşmuş, karışmış, kaynaşmıştır ki, onları birleştiren dikişi silip süpürmüş ve artık bulamaz olmuşlardır. Onu (La Boete'yi) niçin sevdiğimi bana söyletmek isterlerse, bunu ancak şöyle anlatabilirim sanıyorum: "Çünkü o, o idi, ben de bendim. Ruhlarımız o kadar sıkı bir beraberlikle yürüdü, birbirini o kadar coşkun bir sevgiyle seyretti ve en mahrem taraflarına kadar birbirine öyle açıldılar ki, ben onun ruhunu benimki kadar tanımakla kalmıyor, kendimden çok ona güvenir hale geliyordum."

"Gerçek dostluğun ne olduğunu bilirim. Bildiğim için de dostumu kendime çekmekten çok, kendimi ona veririm. Ona iyilik etmeyi, onun bana iyilik etmesinden daha çok isterim."

İNSAN VE AKIL

Akıl herkeste var. Ama aklını çalıştıran, yani düşünen, aklını gönlü için kullanan insan az: "Yine kendime döneyim: Kendimde değer verdiğim tek şey, hiç kimenin kendinde eksik görmediği bir vergidir. Kendi aklımı beğenmekle her insanın her gün yaptığını yapmış oluyorum. Kim kendini akılsız sayabilir? En zavallı,

en aptal insanlar bile akıldan yana paylarına razıdırlar. Başkaları bizden daha yiğit, bedenen güçlü, daha yetenekli, daha güzel olabilir. Ama akıl üstünlüğünü kimseye veremeyiz. Tabiatın insanlara en adilce dağıttığı nimet akıldır, derler. Çünkü kimse akıl payından şikâyetçi değildir. Nasıl olsun? Aklını beğenmemesi için, aklından ötesini görebilmesi lâzım. Ben düşüncelerimin doğru olduğunu sanıyorum. Ama öyle sanmayan kim var?

Böyle iken, düşüncemin kendi yetersizliğini yüzüme vurmaktan hiç geri kalmadım. Herkesin gözü dışarıdadır; ben gözümü içime çevirir, içime diker, içimde gezdiririm. Herkes önüne bakar, ben içime bakarım. Benim işim gücüm kendimledir. Hep kendimi seyrederek, kendimi yoklar, kendimi tadarım. Herkes kendinden başka şeylerin peşindedir, hep kendinin ötesine gitmek sevdasındadır. Persius'un dediği gibi "Kimse kendi içine dönmeye çalışmaz." Ben ise kendi içimde yuvarlanıp gidiyorum."

KİTAPLAR

Size hiç ihanet etmeyecek bir dost varsa, o da kitaplardır. Hem de ne doyurucu bir dost: "İki alışveriş (dostluk ve aşk) rastlantılara ve başkalarına bağlıdır; biri aramakla bulunmaz kolay kolay, öteki yaşla solar gider. Onun için hayatımı doldurup doyuramazdı onlar. Üçüncü alışveriş kitaplarla kurduğumuz ilişkilerdir ki daha sağlam ve daha çok bizimdir. Ötekilerin başka üstünlükleri vardır; ama bu üçüncü daha sürekli ve daha kolayca ve yararlıdır.

Ömür boyu yanı başımda, her yerde elimin altındadır. Kitaplar yaşlılığında ve yalnızlığında avuturlar beni. Sıkıntılı bir avareliğin baskısından kurtarır, hoşlanmadığım kişilerin havasından dilediğim zaman ayırırverirler beni. Fazla ağır basmadıkları, gücümü aşmadıkları zaman acılarımı törpülerler. Rahatımı kaçırın bir saplantıyı başımdan atmak için kitaplara başvurmak-tan iyisi yoktur; hemen beni kendilerine çeker, içimdekenden uzaklaştırırlar. Öyleyse, onları yalnız daha gerçek, daha canlı, daha doğal rahatlıklar bulamadığım zaman aramamama hiç de kızmaz, her zaman aynı yüzle karşılarlar beni. İnsan hayatı denen bu yolculukta benim bulduğum en iyi yol-luk (nevale) kitaplardır ve ondan yoksun anlayışta insanlara çok acırım."

DÜNYA YURTTAŞLIĞI

İnsancılığın en uç noktası kendini insanlık ailesinin bir bireyi ve dünya yurttaşı olarak görebilmesidir. "Sokrates söylemiş diye değil, kendi tabiatıma uyararak, üstelik aşırılığa bile kaçarak bütün insanları hemşerim sayıyorum. Bir Polonyalı'yı tıpkı bir Fransız gibi kucaklıyorum. Dünya ile akrabalığımı kendi milletimle akrabalığımdan üstün tutuyorum. Doğduğum yerin pek o kadar düşkünü değilim. Kendi düşüncemle vardığım yeni bilgiler, bana yalnız eğitimle edindiğim hazır ve gelişigüzel bilgilerden daha değerli gelir. Kendi kazandığımız temiz dostluklar nerde, iklim ve kan dolayısıyla bağlı olduğumuz dostluklar nerde!.. Tabiat bizi özgür ve bağımsız yaratmış, bizse tutup kendimizi bir takım çemberler içine hapsediyoruz."

DOĞRULUK KAYGISI

Birlikte doğruyu araştırmak yerine, kendi doğrumuzu dayatmak ve savunmak, diyalog yoluyla anlaşmayı ve uzlaşmayı çıkmaza sokar: "Düşünce çatışmaları beni ne kırar, ne yıldırır, sadece dürtükler, kafamı çalıştırır. Eleştirilmekten kaçınırsız; oysaki bunu kendiliğinden istememiz, gelin bizi eleştirin dememiz gerekir. Hele eleştirilme bir ders gibi değil de bir karşılıklı konuşma gibi olursa. Biri çıkıp da bizim düşüncemizin tersini söyledi mi, onun doğru söyleyip söylemediğine değil, doğru yanlış, kendi düşüncemizi savunmaya bakarız. Bizi düzeltmek isteyene kollarımızı açacak yerde yumruklarımızı sıkıyoruz."

Bana çatıldığı zaman öfkem değil, dikkatim uyanır. Bana çatandan bir şey öğrenmeye can atarım. Doğruyu bulmak her iki tarafın kaygısı olmalı. İnsan öfkelenmi düşünemez olur; aklından önce sinirleri işler. Doğruyu hangi elde görsem, sevinçle karşılar uzaktan kokusunu alır almaz, silâhlarımı atar, teslim olurum".

ÖLÜM

Ölüm ömrümüzün tadılacak son deneyimi. İyi yaşanmış bir hayat için ölüm bir vedâ busesi olur. "Mademki ölümün önüne geçilemez, ne zaman gelirse gelsin. Sokrates'e "Otuz Zalimler seni ölüme mahkûm etti" dedikleri zaman "Tabiat da onları" demiş.

"Bütün dertlerin bittiği yere gideceğiz diye dertlenmek ne budalalık"

Nasıl doğuşumuz bizim için her şeyin doğuşu olduysa, ölümümüz de her şeyin ölümü olacak. Öyle ise, yüz sene daha yaşamayacağız diye ağlamak, yüz sene önce yaşamadığımıza ağlamak kadar deliliktir. Ölüm başka bir hayatın kaynağıdır. Bu hayata gelirken de ağladık, eziyet çektik; bu hayata da eski şeklimizden soyunarak girdik."

Tabiat bunu böyle istiyor. Bize diyor ki: "Bu dünyaya nasıl geldiyse, böylece çıkıp gidin. Ölümünden hayata geçerken duymadığımız kaygıyı, hayattan ölüme geçerken de duymayın. Ölümünüz varlık düzeninin, dünya hayatının şartlarından biridir. Ondan kaçmak, kendi kendinizden kaçmaktır. Sizin bu tadını çıkardığınız varlıkta hayat kadar ölümün de yeri vardır. Dünyaya geldiğiniz gün bir yandan yaşmaya, bir yandan ölmeye başlarsınız.

Hayat kendiliğinden ne iyi, ne kötüdür; ona iyiliği kötülüğü katan sizsiniz. Ölüm size ne sağken kötülük eder, ne ölüyken: Sağken etmez, çünkü hayattasınız; ölüyken etmez, çünkü hayatta değilsiniz. Hayatınız nerede biterse, orada tamam olmuştur. Hayatın değeri uzun yaşanmasında değil, iyi yaşanmasındadır."

YAŞAMAK SANATI

"Dünyada insanlığını bilmekten, insanca yaşamaktan daha güzel, daha doğru bir iş yoktur. Bilimlerin en çetini de bu hayatı iyi yaşamasını bilmektir. Hastalıklarımızın en belâlısı bedenimizi sevmemek, küçük görmektir. Ruhunu bedeninden ayırmak isteyen, gücü yeterse, bu işi beden hasta

iken yapsın, ruhunu hastalıktan korumuş olur. Ama bunun dışında ruh bedenle işbirliği etmeli, onun zevklerine katılmalı, onunla karı koca olmalı ve bilgeliğe ermişse beden hazlarına, acılaşımlarına meydan vermeden dizgin vurmali. İnsan beden hazlarını gereğince tatmayı biliyorsa Tanrılara yaraşır bir olgunluğa varmış demektir."

Montaigne'den 360 yıl kadar sonra Nâzım Hikmet, bakın yaşama sanatını ne güzel dilendirir "Taranta Babu'ya Mektuplar" ında:

*...Ve dünya öyle büyük
Öyle güzel
Öyle sonsuz ki deniz kıyıları
Her gece hepimiz
Yanyana uzanıp yaldızlı kumlara
Yıldızlı suların
Türküsünü dinleyebiliriz
Yaşamak ne güzel şey
TARANTA BABU
Yaşamak ne güzel şey...
Anlayarak bir usta kitap gibi
Bir sevda şarkısı gibi duyup
Bir çocuk gibi şaşarak
YAŞAMAK...
Yaşamak birer birer
Ve hep beraber
İpekli bir kumaş dokur gibi
Hep bir ağzından
Sevinçli bir destan okur gibi yaşamak*

ve Nâzım "Davet" şiirinde tüm insanları böyle güzel bir yaşamın içine çağırır:

*Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşesine
Bu hasret bizim!...*

Neşe Hakkında

Nihâl Gürsoy

"Bilgelik, sürekli bir neşedir." SENECA

Neşe, hayatın bir tastikidir. Yaşama kudretinin bir ifadesidir. Var olma gücüne temas etmede, onu tatmada elimizde bulunan ve bize canlılık katan bir duygu, bir oluş halidir. Acaba insan neşeyi kendiliğinden gelsin diye beklemeden kendisi üretebilir mi? Onu kendisine mâl edebilir mi? Onu yetiştirip büyütebilir mi? Günümüzde bilgelik, neşenin gücü üzerine temellendirilebilir mi?

Doğunun ve batının bilgelik öğretilerine baktığımızda neşenin katkılarını görmemek mümkün değil. Çin Taoist düşüncesinde neşe temeldir, tıpkı İncil'in mesajlarını

derinden beslediği gibi. Bunun yanında felsefenin önemli filozoflarından Spinoza, Nietzsche, Bergson da neşeyi düşüncelerinin hemen merkezine oturtmuşlardır. Öncelikle neşe, mutluluk, haz ve zevk kavramlarını kısaca gözden geçirerek konuya açıklık kazandırmaya çalışacağız.

HAZ- MUTLULUK- NEŞE

Haz-zevk: En yaygın ve en doğrudan tatmin deneyimi haz tecrübesidir. Bu bir ihtiyacımızı veya gündelik bir arzumuzu giderdiğimizde hepimizin yaşadığı bir deneyimdir.

Susayıp, su içtiğimizde, acıkıp yemek yediğimizde, yorulup dinlendiğimizde bedensel bir haz duyarız. Bedensel hazların yanında, akla ve gönüle bağlı olan daha içsel hazlar da vardır. Bizi duygulandıran bir müzik, ilgimizi çeken bir kitabı okumak, güzel bir manzara karşısında hissettiklerimiz akla ve gönüle yönelik hazlardır.

Haz, süreklilik içermez dış uyaranlara bağlı olarak sürekli yenilenmesi gerekir. Doyarız, bir süre sonra tekrar acıkırız. Okuduğumuz güzel kitap biter, yenisinin arayışına gireriz. Gerçekte, kendimize sadece haz arayışını temel alırsak, kalıcı bir tatmin haline erişemeyiz.

Yine hepimizin tecrübe ettiği ikinci bir mesele, birtakım hazların bize o anlık zevk verdiği halde uzun vadede zarar vermeleridir. Güzel bir pasta leziz olabilir, ancak sürekli tüketildiğinde sağlığımıza büyük zararlar verebilir. Buna benzer pek çok örnekten söz edebiliriz. Bu nedenle, Doğu ve Batı bilgelerinin üzerine eğildiği önemli bir soru çıkar ortaya, hazın ötesine geçen kalıcı ve olumlu bir tatmin sağlayan, dış uyaranlara bağlı olmayan bir tatmin mevcut mudur? Kısa bir süreyle sınırlı olmayan, dışsal uyaranlarla gerçekleştirmeyen, neticesinde olumsuz sonuçlar getirmeyen, hazın ya da anlık tatmin duygularının ötesine geçen kalıcı bir hoşnutluk hali... Bu hali tanımlamak için kullanılan genel kavram mutluluktur.

Böylece, M.Ö. 2000 yılının ortalarında Akdeniz havzasından, Hindistan ve Çin'e kadar hazın zayıflıklarını ve sınırlarını aşmaya çalışan bilgelerin ve düşünürlerin

muhtelif cevaplar önerdiği bir felsefi soruşturma başlamıştır.

MUTLULUK NASIL GERÇEKLEŞEBİLİR

Her biri diğerinden farklı olan bu cevaplar üç ana noktada birleşirler.

Hazsız mutluluk olmaz ama mutlu olmak için, hazlar arasında seçim yapmak ve onları mutedil bir hale getirebilmek gerekir.

Epiküros (M.Ö 342 - 271) itidalin, ılımlılığın büyük filozoflarından biridir. Hazları yasaklamaz, çileciliği salık vermez ancak aşırı hazzı yönelik yaşamanın insanı tahrip ettiğini, yaşam amacına yönelik olarak geliştirici olmadığını ifade eder ve şöyle devam eder. "Zevk, hayatın amacıdır dediğimizde; ne şehvete iptila zevklerden ne de ölçüsüz keyiflerden bahsetmiyoruz. Mutlu hayatı oluşturan şey, bunların hiçbirisi değildir. Tecrübe edilmesi ve kaçınılması gereken şeylere dair sebepleri her koşulda bulabilen; ruhun en büyük alt-üst oluşlarına sebep olan boş kanıları bir yana itebilen ihtiyatlı bir muhakemenin ürününden söz ediyoruz. Mutluluğa, dolayısıyla da en büyük iyiliğe ulaşmanın ilkesi basirettir."

Basiret; doğru bilgiyle ve doğrulukla seçmemize, ayırt etmemize, hüküm vermemize imkân sağlayan bir davranış biçimidir. Aklın, doğru bilgilerin ve tecrübelerin neticesinde gelişir.

Epiküros'tan önce yaşamış olan Aristoteles de (M.Ö 322 - 384) onun gibi basiret ve erdemli olmanın mutluluğu

yakalamak için önemli olduğunu vurgulamıştır.

Aristoteles'e göre, aklın basireti kullanarak yaptığı bu ayırt etme egzersizi sayesinde erdemli bir hayata erişebilir ve mutlu olabiliriz. Aristoteles, erdemli olmayı mutluluğa ulaşmanın şartı olarak ifade eder. Ona göre erdem haz ve iyilikle mutluluğa götüren değerler ve bu iki nokta arasındaki dengedir. İfrat ve tefritle (ölçüyü aşmak ve yeterli ölçüde olamamak) davranılmadığında gerçekleşen durumu ise ölçü olarak adlandırır.

Aristoteles'e göre zevkler mutedil, ılımlı ve özenle seçilmiş olmazsa mutluluk da olmaz. İtidal ve denge ile yaşamaya Çin geleneğinde "ahenk" adı verilir. Doğada var olan ve bütün insan davranışlarında yeniden üretilmeyi bekleyen, bir enerji akışına imkân sağlayan, kendimizle ve tüm canlılıkla birlik ve bütünlük sağladığımız bir oluş biçimi olarak tanımlanır bu ahenk hali.

İnsanın en büyük korkularından biri de kendisini mutlu eden, bir denge ve ahenk hali içinde olmasını sağlayan şartlardan ve kişilerden mahrum kalmaktır. Mutluluk, nasıl kalıcı kılınabilir? Başka bir deyişle "Eşim beni terk ederse? İşimi ya da paramı kaybedersem, hastalanırsam nasıl mutlu kalabilirim?" gibi yaşamsal kaygılar ve bunların gerçekleşmesi durumunda mutluluğunu kaybeden insan ne yapabilir?

Antikçağ filozofları bu soruyu, insanın mutluluğu dış sebeplerden ayırması ve onu kendi içinde yeniden bulmayı başarması gerekir şeklinde cevaplandırmışlardır. Bu,

mutluluğun daha yüksek ve daha olgun, bilgece bir biçimidir.

Bilgelik, bilge olmak elimizde olmayan şeyler için hayattan razı olmak ve onu olduğu haliyle sevmektir. Bu formül bize, bağlı olan şeylerle bağlı olmayanlar arasında ayırım yapabilmemizi talep eden Stoacı ahlâk anlayışını da çağırıştırır. (Kıbrıslı Zenon M.Ö 336 -264)

Hayat bizi bir kaza, bir kayıp bir facia ile karşılaştırdığında ne yapmalı? Stoacılar der ki: Bilgelik, Tanrısal bir düzende yaşayan insanın elinden geleni yapmasına rağmen, tercihinin dışındaki durumlarla karşılaşması halinde, durumu olduğu gibi kabullenmesi ve hayata rıza göstermesiyle gerçekleşebilir. Bu, insanın kendisinden daha yüksek bir iradeyi tanınması ve onu kabul etmesidir.

Şüphesiz ki bunu bilmek, insanın eline sihirli bir değnek vermez. Bu gerçeği bilen pek çok insan için bile bilgelik, erişilmesi gereken zor bir hedef olarak kalır ve ona pek az insan erişir.

Kadimler ve bazı filozoflarca böyle tanımlanan bilgelik ideali tek bir kelimeyle özetlenebilir: "Özerklik ". Yani, mutluluğun ve mutsuzluğun artık dış koşullara bağlı olmadığı, içsel özgürlüğe erişebilme durumu. Bize hoş gelenin de nahoş gelenin de sadece bir algıdan ibaret olduğunun bilinciyle, gerçeğe odaklanıp kabullendiğimizde, neşe duymayı öğrenmeye açık hale gelmişizdir.

Bilgenin aradığı mutluluk, mümkün olan en kalıcı, kuşatıcı ve bütünleyici hâldir.

Bilge gerçek mutluluğun bu halde barındığını bilir. Dünyaya yönelik bakışımız dünyanın kendisi değildir. Bizim algıladığımız haliyle dünyadır. Bir yerde mutlu olan insan her yerde mutlu olacaktır. Bir yerde mutsuz olan insan ise her yerde mutsuzdur. Bunu tasvir eden bir mesel sufi geleneklerinde şu şekilde dile gelir:

Bir zamanlar bir şehrin girişinde yaşlı bir adam oturmuş. Onu tanımayan bir yabancı yanına gelip sormuş:

- Bu şehre ilk gelişim, burada yaşayanlar nasıl insanlardır?

İhtiyar soruya soruyla karşılık vermiş:

- Sizin geldiğiniz yerdeki insanlar nasıl insanlardır?

Yabancı demiş ki:

- Bencil ve kötülerdi. Zaten o nedenle buraya geldim.

İhtiyar şöyle demiş:

- Burada da ayınlarını bulacaksınız!

Bir süre sonra başka bir yabancı gelip aynı ihtiyara sormuş:

- Buraya gelmek zorunda kaldım. Söyle bana ihtiyar buradakiler nasıl insanlardır?

İhtiyar, ona da aynı soruyu sormuş:

- Söyle bana ahbab, senin geldiğin yerdekiler nasıl insanlardır?

Yabancı cevap vermiş:

- İyi ve misafirperverdirler. Orada çok dostum vardı ancak işlerim nedeniyle ayrılmak zorunda kaldım.

İhtiyar şöyle demiş:

- Burada da aynı öylelerini bulacaksınız.

Az ötede develerini sulayan bir çerçi (gezici satıcı) konuşmalara kulak misafiri olmuş. Son yabancı da uzaklaştığında ihtiyarın yanına gelip sitemkâr bir edâ ile şöyle demiş:

- Aynı soruya nasıl oluyor da tamamen farklı iki cevap verebiliyorsun?

İhtiyar demiş ki:

- Çünkü herkes yüreğinde kendi dünyasını taşır.

Böyle bir mutluluk anlayışı, günümüz batı toplumlarında egemen olan anlayışın zıt kutbudur. Tüketime ve başarıya endekli Narsizm, sözüm ona mutluluk durmadan göklere çıkarılır. Bütün reklâmlarda bize, gerçekte en basit ihtiyaçlarımızın doğrudan tatminiyle sınırlandırılan bir mutluluk anlayışı pazarlanır. İnsanın sahip olma dürtüsü mutluluk anlayışıyla özdeşleştirilir adeta. Filozoflar ve bilgiler mutluluğu; bir işin, bir iradenin, bir çabanın sonucunda varılan kalıcı bir ahenk durumu olarak tanımlarken, günlük yaşamda genellikle haz ve mutluluk kavramları arasındaki ayrımı, yeterince açık yapamadığımız için durmadan yenilenmesi gereken, küçük hazların peşinden koşarız. Haz ve mutluluk dışında, yaşamdan duyulan derin memnuniyetin kaynağı ve sonucu olan bir başka hâl daha mevcuttur: Neşe.

NEŞE (SEVİNÇ):

Psikiyatrist François Lelord ve Christophe Andre, neşe duygusunu şöyle tanımlarlar. "Bir olay karşısında belirli ve sınırlı bir süreyle verilen tepki olarak neşe - sevinç durumu aynı zamanda hem

zihinsel hem de fiziksel olarak yoğun bir histir."

Neşe - sevinç duygusunun da haz gibi çoğunlukla geçici bir duygu olduğu sanılır. Bach'ın en coşkulu kantatlarından birinin böyle bir evrensel dilekten kaynaklanması tesadüfî değildir. "Sevincim sürsün! "

Sevinç bir coşku hissiyle birlikte var olma kudretimizi artıran bir güç de getirir. Canımıza can katar. Baruch Spinoza'nın Etik adlı eseri bir neşe felsefesidir.

Spinoza (1632 -1677) "Her şey kendi var olma kudretine göre, kendi var olma halini korumaya çabalar." der. Bu çaba, Spinoza'dan yaklaşık olarak iki asır sonra biyoloji biliminin de teyit ettiği evrensel bir hayat kanunudur. Her organizma sadece varlığını muhafaza etmekle kalmaz, aynı zamanda kendi yaşama kudretini de artırmaya çabalar. İnsanın kendisini aşmaya ve mükemmelleşmeye yönelik bu doğal çabasında etkilediği veya etkilendiği başka yapılarla karşılaştığını söyler.

Bu karşılaşmalar bir engel meydana getirdiğinde, onun eylemde bulunma gücünü azalttığını, insanın bir hüznün hissi tarafından kuşatıldığı tespitinde bulunur. Daha büyük bir mükemmelliğe ulaşma imkânı, var olma kudretinde bir artış imkânı sağladığında ise insan, bir sevinç ve neşe haliyle dolar diye açıklar.

Böylece Spinoza sevinci " İnsanın daha az bir mükemmellik halinden daha büyük bir mükemmellik haline geçişi " olarak tanımlar. Bununla işaret etmek istediği şey

büyüdüğümüz, geliştiğimiz, bir şeyi başardığımız, kendi doğamıza uygun bir şekilde kendimizi biraz daha fazla gerçekleştirdiğimiz her defasında neşe - sevinç ile dolduğumuzdur. Bizi çoğaltan, yaşama kudretimizi artıran, bizi yükseğe çeken her olay bizi sevince boğar.

Spinoza, ulvi saadet, hakiki mutluluk ya da her daim mevcut olan neşe dediği duruma ulaşmak için, insanın nefsinin köleliğinden kendisini kurtarması gerektiğini söyler. Bu görüş, eski Hindistan bilgelerinin de tasvir ettiği kurtuluş sevincini anlatır.

Bu seviyeye erişmek için çaba göstermeye başlayınca, tasavvuf öğretisinin de üzerine kurulduğu, nefis terbiyesini gerçekleştirmeye başlarız. Uyarılar ve olaylar karşısında akıl ve gönül dengesini kurarak hareket etmeyi prensip haline getirerek yaşamayı seçeriz. Bunun için öncelikle gerekli olan, insanın iyi ve kötü hakkında doğru ve detaylı bilgilere sahip olmasıdır.

Neşenin kalıcılığı da bizim bu doğrultudaki davranışlarımızda sebat etmemizle, kendimizi daha iyiye daha yeniye doğru yönlendirmemizle yakından ilgilidir.

Spinoza, neşe hakkındaki felsefi tanımı ortaya koyan ilk kişidir. Spinoza'ya göre neşe mükemmelleşmedir, var olma kudretindeki artıştır.

"Neşe bir güçtür, onu ekip yetiştiriniz."
Dalai Lama

Gelecek sayımızda: Neşeyi ekip, yetiştirmek konusuna devam edeceğiz.

İstanbul - 2

Seyhun Güleçyüz

Tarihte "Dünya İstanbul'da başlar" diye bir söz vardır. Ayasofya'nın tam karşısında köşede Bizans'tan kalma "Milyon Taşı" durur. İstanbul Milyon Taşı (Sıfır Taşı), antik dönemde Dünyanın merkezi Roma'nın da sıfır noktası olarak kabul edilmekteydi. Bizanslılar "Yaşadığımız âlemin varlığının temeli o taşın durduğu yerdedir" derlermiş. Eskiden Milyon Taşı dört sütunlu bir anıtın içinde sergilenirmiş.

İstanbul, uzun ve karmaşık tarihi boyunca, farklı medeniyetlerin bazen merkezi, bazen de yürünmesine girdi. Böylece o medeniyetlerin birbirine hiç benzemeyen şehircilik anlayışları İstanbul'un oluşumunda etkili oldu. İstanbul, insanların onun bu denli bozulmamış eski halini özler oldukları bir şehir haline geldi. Çünkü sindirilmesi zor olan bu hızlı büyüme, estetikten uzak bir değişim yaratıyor. Bu şehirde uzun seneler yaşamış

olanlar, acı da olsa, değişimin bilincine varıp hüznlenen İstanbullulardır. Onlar, geriye kalandan çok kaybettiklerine üzülen, değişen insanın halini ve iç göçün etkisini yüreklerinde daha derin hissedenerlerdir.

İkinci İstanbul gezi notlarıma Evliya Çelebi'nin her dilde İstanbul isimlerinden söz ederek başlayacağım. İlk ismi İstanbul Kalesidir. Çünkü Yedikule'den Topkapı'ya oradan Edirnekapı'ya uzanan bölge surlarla

çevrilidir. Surlar iki sıradır ve ikisinin arası 40 arşındır.(1 arşın= 0.68m.) Surların kalınlığı ise 6 arşındır. Dışta hendekler vardır, kara kısmında uzunluğu 18 mildir. Deniz kısmında bazı yerlerde surlar vardır. İkinci ismi İstanbul'u ilk kuran Yanko Bin Madyan (Madyan oğlu Yanko) olduğu için Yankoviçe denir. Üçüncü ad ise İskender'den kaynaklı İbrî dilinde Aleksandıra'dır. Sırlar, Pozanta der. (Evliya Çelebi Seyahatnamesi. İstanbul 1.Cild Sayfa 8)

Konstantin, İstanbul'u dokuzuncu kere kurduğu için Yunan dilinde Konstantiniyye dediler. Nemseliler (Avusturyalılar) = Kostantinopol, Fransızlar=İgrandona, Araplar=Kostantiniyyen-i Kübrâ dediler. Moğollar=Çakdurkan ve Osmanlılar ise İslambol (İstanbul) dediler.

Geçen yazımda Pera'yı anlattım, şimdi oradan devam ediyorum. Pera, az nüfusun yaşadığı bağlık bir yerken en çok gayrimüslim burada bulunmuş. 17. yy ortalarında ki nüfus, İstanbul'da 600-750 bin arasındaymış ve bunun %40'ı gayrimüslimmiş. Pera'ya yerleşenler arttıkça ilk batılı elçiliklerin ikametgâhı konumuna gelmiş. Osmanlı, elçiliklerini batıda 18. yy çeyreğinde açmıştır. 1913'de Pera'da Galatasaray bölgesi Beyoğlu'nun başlıca eğlence merkezi durumundaymış. Concordia Tiyatrosu, gece kulübü burada bulunuyormuş. Yanında bulunan Mısır apartmanı, adına uygun İskenderiye'ye özgü art-nouveau arabesk tarzı mimarişiyle çok zariftir ve hâlâ yerinde durmaktadır. Dar bir aralıktan Haçopulo pasajına gidilir. Zengin bir Rum ailesi olan Haçopulo ailesi İtalyan tarzı atmosferde bir bina yapmışlardır. Bir

zamanların en ünlü mağazaları buradadır. Rejans restoranı da bu bölgededir. 1917'de Rusya'daki Ekim devriminden ve onu izleyen iç savaştan sonra Rusya'dan Türkiye'ye akın akın Rus göçü olmuştur. Beyaz Ruslar (Belarus'lar) slav kökenlidirler. Şimdi Litvanya'da yaşamaktadırlar. Bu ara bilgiden sonra bilmeyiz ki, İstanbul'a Ruslar ve Beyaz Ruslar göçmüş ve çoğunluğu Pera'ya yerleşmiştir. Buralara insanların alışık olmadığı bir eğlence tarzını da beraberlerinde getirmişler, birçok lokanta, pastane ve gece kulübü açmışlardır. Hâlâ, sayısı az da olsa bu lokantalar İstanbul'da vardır. Hattâ o dönemden kalan ve Türk Lokantalarının hâlâ menüsünde bulunan kievski, karski, strogonof, borç çorbası da onlardan bize geçen leziz yemeklerdir. Rejans, benim üniversitedeyken çok severek gittiğim Galatasaray'da Rus kadınların açtığı bir lokantadır. Rivayete göre aralarında Rus Kontesi olduğu da söylenir.

Rejans'a gittiğim zamanlar bu madamlar yaşlanmıştı, tek tip giyinirlerdi ve çok mesafeli ama zarif davranışlar içindeydiler. O zarif madamların ömrü bu günlere yetmese de, Rejans Rus Lokantası geleneklerini, aynı yerinde iyi kötü sürdürmektedir. Şimdi Tepebaşı caddesinden geçerken dikkat ederseniz çok zengin Katolik Ermenilerin ve bazı Osmanlı bürokratlarının estetik açıdan çok güzel olan apartmanlarını görürsünüz.

Asmalı Mescit ilginç bir sokaktır. Burada çok eskiden beri Fransızca ve İngilizce yayınlanan, The Levand Herald gazetesi basılmış. Ünlü besteci Donizetti'nin kardeşi, II. Mahmud'un "Paşa" unvanını

verdiği Donizetti Paşa'nın evi bulunuyormuş. Donizetti Paşa, İstanbul'da saray Mızıkı-i Hümayun'u kuran, şefliğini yapan ve Mecidiye marşını besteleyen İstanbul aşığı bir müzisyendir. Buradan Meşrutiyet Caddesine çıkınca uzaktan o dönemin ve her dönemin en güzel otellerinden olan Pera Palas Oteli gözümüze çarpar. O yol üzerinde şimdiki sergi binasının yerinde İstanbul Devlet Opera ve Balesi bulunurdu. Sonra İstanbul Şehir Opera, Bale ve Tiyatrosu oldu. Ben on üç, on dört yaşlarımdayken yatılı okuduğum için her ay bu binada gösterilen opera veya baleye okul gruplarımla getirilirdim. Önceden opera ve balenin müdürü olan Aydın Gün Bey gelir, okulda hafta sonu bize gideceğimiz gösterinin ön bilgisini anlatırdı. Böylece biz, eserleri bilerek seyrederdik, gittiğimizde.

Pera Palas 1894 yılında iki Rum mimar tarafından yapılmıştır. Orient Express treninin son durağı olarak belirlenmiştir. İstanbul'da elektriğin ilk kullanıldığı binalardan biridir. Otel çevre değişip yenilendikçe, eskiyen şarap gibi hem değer kazanıyor hem de şıklığını koruyor. Ben her sene bir kere uğrar, şöyle bir içinde dolaşır ve oturup bir şeyler içerim. Burada kalmış olan ünlüler, otelin şanına şan katmışlardır. Agatha Christie, İngiliz Kralı 8. Edward, İran Şahı Rıza Pehlevi, Sırp Kralı Pyotr Tito, Mata Hari, Greta Garbo, Marlene Dietrich otelin müşterileridir.

Caddeye çıkınca, eski Bristol Otel şimdiki Pera Müzesi olarak 2005'den beri kültür sanat hizmeti vermektedir. Ön cephesi aynen korunmuş sayılır. Burası otel olarak kullanıldığı zamanlarda, arada bir

babam beni görmeye Adana'dan gelince kaldığımız, çok mutlu hafta sonları geçirdiğim anılarımın otelidir. Merdivenleri ve otelin katları kırmızı halı kaplıydı ve merdivenlerin trabzanları çok geniş, süslü bir sanat eseri idi, tıpkı saray merdivenleri gibi..

Meşrutiyet Caddesi'nin sol tarafında çok güzel bir bina gözümüze çarpar. Burası 1845'de İtalyan Rönesans usulü yapılmış İngiliz Konsoloslugu binasıdır. Etraflıca düşündüğümüzde görüyoruz ki, farklı düzeydeki ilginçliklerin yoğunlaştığı bir yerde bulunuyoruz.

Binalar arasında yürürken demir kapılarında haç kabartmaları olan düz cepheli bir kilise gördüm. Burası Rum Katolik Kilisesi olan Ayia Trias'dır. Çok az bir cemaati olan zarif bir kilise. Kilisenin sırasından yürüyerek tekrar Galatasaray'a geldik. Çiçek Pasajında güzel bir öğlen yemeği yerken, etrafı da incelemek çok keyifli oluyor.

Çiçek Pasajı veya "Cite Pera" Tanzimat döneminde yaşayan Rum banker Hristaki efendi tarafından yaptırılmış. Daha önce burada MaruniNaum Efendinin ahşap tiyatrosu varmış. 1970'de bir gece binanın üst katları çöküverince benim anılarımın bir kısmı da enkaz altında kaldı. Çünkü ben buranın eski halini de çok beğenirdim. Ara sıra midye tava ve bira atıştırırdık öğle zamanları, çiçeklerin süslediği çiçek pasajında..

Meydan'ın en gözde binası bembeyaz ferforje demir yapısıyla Galatasaray Lisesidir.

Bu alanda eskiden Yeniçeri ve kapıkulu askerlerinin yetiştirildiği Acemi Oğlan kışlası bulunurmuş. Batılı tarzda eğitim veren ilk lise olarak 1868 Sultan Abdülaziz döneminde açılmıştır.

Taksim'e doğru ilerlerken solda İstanbul'un en önemli sivil mimari örneği olan Cercle D'Orient binası bulunurdu. İlk sahibi Abdülaziz döneminin en köklü zenginlerinden Abraham Paşadır. Bina Levanter mimar Vallury'nin eseridir. Batı mimarisinin Osmanlı gelenekleriyle harmanlanması tarzında yapılmıştır. Bu mimar, İstanbul Arkeoloji Müzesini, Mektebi Tıbbiye-i Şahane binasını, Osmanlı Banka binasını yapmıştır. Cercle D'Orient yani Büyük Kulüp sadece binanın iki katında kiracı olarak bulunmuş ve giriş katı ünlü mağazalara ev sahipliği yapmıştır. Daha sonra binanın ikinci sahibi borsa simsarı Manuk Manukyan olmuştur. Arkadaki geniş arsasını da almıştır. Gece kulüpleri açılmış ve Ruslar işletmiştir. Arkadaki arsa ise Emekve Melek sineması olmuştur. Şimdilerde bu bina Grand Pera projesinde AVM oldu. Emek sineması da binanın 5. katına taşındı.

Taksim'e yaklaşırken karşılaştığımız Ağa Cami'nin şadırvanı Mimar Sinan'a aittir ve 1596'da cami ile birlikte yapılmıştır. İlk restorasyonunu Sultan II. Mahmud yaptırmıştır. Tek minareli caminin içindeki altın varaklı kalem işleri ünlüdür. Süsleme sanatının ünlü ismi Hakkı Altunbezer'in eseridir. Tavan döşemelerini özel bir teknik olan volta döşeme adıyla anılır. Seyrederken deniz dalgası hissi verir. Çok eskiden ziyaret etmiştim. Hemen az

ileride yolun sağında geniş bir bahçede ve sokak içinde Aya Triada Rum Ortodoks Kilisesini görürüz. 1800'lerin sonunda yapılan büyük görkemli bir kilisedir.

Taksim meydanı 1600 yıllarında mezarlık alanıdır. 1732'de bu bölgede Beyoğlu ve çevresinin su sorununu çözmek için büyük maksem (su deposu) yapılır. Belgrad ormanlarında yapılan bentler sayesinde oradan gelen su, depoya dolup oradan çevredeki çeşmelere ve diğer yerlere dağıtıldığı için Taksim adını almış bu bölge.

Taksim 280 yıldır meydan olarak kullanılır. Cumhuriyet Anıtı 1928'de İtalyan Heykeltıraş Pietro Canonica tarafından yapılmıştır. Heykeltıraş Hadi Bora ve Türkiye'nin ilk kadın heykeltıraşı Sabiha Bengisu'nun yardımlarıyla heykel tamamlanmıştır. Anıtın yapımı 2.5 yıl sürmüş. Anıt Roma'dan gemiyle getirtilmiştir. Ağırlığı 84 tondur. Taş ve bronzdan yapılmıştır. Yeni kurulmuş Türkiye Cumhuriyeti'nin mali kaynakları kısıtlı olduğundan, heykelin ücreti için halktan da para toplanmıştır. İstanbul'da yanılmıyorsa çok kişinin bu anıtın önünde mutlaka bir fotoğrafı vardır değil mi?

Taksim, çok merkezli bu güzel şehrin en önemli yerlerinden biridir. Boğaz kıyısına bizi ulaştıran Gümüşsuyu Caddesi özellikle 1950 yıllarında şehrin en pahalı yerleşim bölgesiydi. Burada boğaz manzaralı Park Otel önceleri İtalyan Elçisi Baron Blanc'ın evi olmuştur. Türkiye'den ayrılırken borçlarına karşılık evini Abdülhamid'e satar, o da güvendiği veziri son Osmanlı Sadrazamı Tevfik Paşa'ya hediye eder.

Paşanın ailesi daha sonra burayı otele çevirir. Park Otel hâlâ otel olarak işletilmektedir. Yoldan biraz aşağıda sağda Alman Konsolosluk binası 1877'de mimar Goebels tarafından yapılmıştır.

Konsolosluğun yanındaki sokak, bizi Katolik Süryani Patrikliği Vekâleti Kilisesine götürür. 1960'da Mardin'den göç eden Süryani Katolik Cemaatine hizmet vermektedir kilise.

Aşağı caddeye inince karşımızda Bezmi-âlem Valide Sultan'ın yaptırmaya başlayıp, oğlu Sultan Abdülmecid tarafından tamamlanan Dolmabahçe Camii bütün zarafetiyle mavi denizin ön tarafında görülür, sanki beyaz bir kuğu gibidir.

Mimarı, Balyan ailesinin torunu Nigoğos Balyandır. Osmanlı tarzında yapılmıştır. Caminin kitabesinin tepesinde Sultan Abdülmecid'in tuğrası yer almaktadır. Yan tarafta Dolmabahçe Saat Kulesi Dolmabahçe Sarayı'nın saltanat kapısının yanında yer alır ve 1890-1895 yılında Sultan II. Abdülhamid tarafından yapılmıştır; Sarkis Balyan mimarıdır. Barok ampir stilinde inşa edilmiştir ve dört katlıdır. Yukarı doğru daralan katlarından ikinci kat alınlıklarında terazi ve silâh resme oyulmuş olup, alınlıklara mermere yine oyularak yerleştirilmiş barometreler vardır. Kapı üstlerinde de görülmektedir. Kulenin saati Fransa'dan getirilmiştir.

Gülbahçesinin içinden, ince bir yoldan Dolmabahçe Sarayına girilir. Sol tarafta kafe ve alışveriş pavyonları bulunur.

Avrupa mimari üsluplarının karışımında olan saray binası Nigoğos Balyan tarafından 1843'de başlanmış, 1855'de bitirilmiştir. Dolmabahçe, önceden de yazdığım gibi geniş bir koy ve mesire yeriye Sultan I. Ahmed döneminde doldurulmuş. Kasr ve küçük köşkler yapılıp önce yazlık, sonra genişletilip büyütülerek Beşiktaş Sarayı diye anılmıştır. Depremden zarar görünce Sultan III. Selim tarafından yıktırılıp Çinili Köşk hariç, saray yaptırılmıştır. Mimarı o zaman İtalyan Melling olmuştur. Sultan Abdülmecid 1843'de, sarayı ahşap olduğu için yıktırıp 1856'da biten, şimdi gördüğümüz saray haline getirmiş.

Saray 110 bin metrekare alana sahiptir. Bu yapıya Sultan Abdülhamid, veliaht dairesini ve saat kulesini eklemiştir. Yapı, bodrumla birlikte üç katlıdır. 286 oda, 46 salon, 6 hamam ve 68 tuvaleti vardır. Döşemeler, perdeler sarayda, çok büyük boyutlarda özel olarak dokunmuştur.

Mabeyn bölümü, Dolmabahçe Sarayının en önemli bölümüdür. Çünkü devlet işleri buradan yürütülür. Girişteki merdivenlerin trabzanları kristalden yapılmıştır. Bu katta elçilerin ağırlandığı Süfera Salonu ve Padişahın huzuruna çıkacakları kırmızı oda çok şıktır. Salon, bodrumdaki tesislerden elde edilen sıcak havanın sütun dipplerinden içeri verilmesiyle ısıtılır. Geleneksel bayramlaşmalarda Topkapı Sarayı'ndaki altın taht getirilir. Padişah oraya oturup bayramlaşır. Harem gene ayrı bölümdür ama Padişahın katındadır.

Abdülaziz'in yatağı bana çok küçük gelmişti. Çünkü Abdülaziz çok iri bir kişiy-

di. Atatürk'ün odası çok etkileyicidir, çünkü yatağın üzerinde çok büyük bir Türk Bayrağı örtülmüştür. Atatürk'ün çalışma odası sayısız değerli eşya ile görülmeye değer.

Eski Eşyalar Sergi Salonu, Milli Saraylar Yıldız Porselenleri koleksiyonlarının İç Hazine Sergi binası ve Milli Saraylar Tablo Koleksiyonu sürekli sergilenmektedir. Mabeyn bölümünde Sultan Abdülmecid Kütüphanesi görülmelidir. Bu kütüphane ve 19. yy kitaplığı araştırmacılara açıktır. Bahçede, müzayedede konferans salonları bulunmaktadır.

Gümüşsuyu'na çıkan yokuşun sol başında 18. yy da yapılmış sipahi ağası Hacı Emin Ağa tarafından yapılmış çok zarif beyaz mermer sebil vardır. Arkasında küçük bir mezarlık varmış eskiden. Orada şimdi bir çayhane bulunuyor. Onun az ilerisinde I. Abdülhamid'in sadrazamı Koca Yusuf tarafından yaptırılan bir sebil daha vardır. Burada bir üçüncü sebil daha var. Bu sebil üç köşelidir ve çayhane hizmeti verir.

Dolmabahçe Sarayı'nın arkadaki eski has ahırlarının yerine 1939'da mimar Paolo Vietti Violi tarafından temeli atılmıştır, Dolmabahçe Stadının. Araya II. Dünya Savaşı girince inşaat durdurulmuş. 1943'de gene temel atılıp aynı mimarın yanına, Mimar Fazıl Aksu ve mimar Şinasi Şahingiray katılıp inşaat başlamış. O dönem Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'ye ithafen stadın adı İnönü Stadı olmuştur. 1950 yıllarında stadın arkasındaki gazhane ve havagazı fabrikası yıkılıp Stad büyütülür, açık tribünler yapılır. 1998'de BJK Derneği'ne

49 yıllık intifa hakkıyla verilmiştir, Gençlik Spor Bakanlığı onayıyla.

Kabataş Martı Projesi şu anda hızla uygulanıyor, Kabataş İskelesi yok artık ve bu projede trafik yer altına alınacak 25 bin metrekarelik büyük bir otopark yapılacaktı. Dilerim tarihimize sadık bir proje olur. Çünkü Kabataş sahilde olan Hekimoğlu Ali Paşa Çeşmesi sonra set üstüne taşınmıştı.

Az ileride Çifte Saraylar diye tarihte adı geçen Saliha ve Adile Sultan Saraylarının yerine önce Meclis-i Mebusan binası yapılmış. Sahilde bol ağaçlı nefis boğaz manzaralı bu bina, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi olmuştur sonunda. İnsanın sanata, estetiğe olan yeteneklerinin bu müthiş manzara karşısında nasıl coşacağını anlayabiliyorum ve hiç kuşkusuz kabul ediyorum. Sanat tarihçi ve müzeci Osman Hamdi Bey uluslararası ünlü bir ressamdır, bu üniversiteyi 1882'de Sanayi-i Nefise Mektebi adıyla kurmuştur. 1953'de geçirdiği yangından sonra şimdiki halini almıştır. Yolumuzun üzerinde az ileride Molla Çelebi yani Fındıklı Cami vardır. Mimar Sinan'ın yalın ve o dönem için yeni bir denemesidir, 1589'da inşa etmiştir. Yarım kubbeler köşelerde yer alır. Bu da camii çok estetik yapmıştır. Külliyesi de vardı ama 1950'deki yol genişletme çalışmaları yüzünden geriye sadece cami kalmıştır. Bizans Kralı Konstantin'in zamanında Tophane'de 500 top hazır bulunmuş. O dönemde Galata'dan Eminönü tarafındaki Yemiş İskelesine üç kat zincir çekip üzerine büyük köprü yapmışlar. İnsanlar geçermiş ve gemiler geçerken köprü açılır ve sonra yine kapa-

nırmış. Birde Eyüp'ten Sütlüce'ye köprü yapmış Bizanslılar.

Galatasaray ile Tophane arasında demir madeni varmış. Sultan Beyazıd-ı Veli zamanında demir çıkarılırmış Tophane bölgesinde. Evliya Çelebi Kanuni Sultan Süleyman'ın oğlu Cihangir için "sanki göklere baş kesmiş cihannüma bir cami" yaptırdığını yazar. Bu cami günümüze gelene kadar beş yangın geçirmiş. İlk camiyi Mimar Sinan 1559'da yaptırmış ve en sonda Sarkis Balyan tarafından eskisine yakın inşa edilmiştir. Bu bölgede, yani Cihangir, Ayazpaşa ve Tophane arasında nefis boğaz ve Haliç manzaralı bol ağaçlı bir çay bahçesi vardı. Ben üniversitede okurken giderdik baharda: İsmi "Cennet Bahçesi" idi. Şehrin gürültüsünden uzak ulu ağaçların gölgesinde kuş sesleri içinde denizin en güzel renklerini Kız Kulesi eşliğinde seyrederdik. Şimdilerde bu bahçe yok ama bildiğim kadarıyla 1993-95 yıllarında hâlâ bakımsızda olsa vardı. Tophane bölgesi topçu kışlasının bölgesi olmuşsa da, Bizans döneminde Gümüşşehir diye anılmış, çünkü çok güzelmiş. Osmanlı döneminde de o bölge ve Karaköy son dönemlerde çok güzel şık insanların yaşadığı, iş yeri olarak kullanılan, zarif binaların bulunduğu bölge iken 1956 yol çalışmalarına fedâ edilmiş Tophane'nin sahil kısmı. Kara tarafında Fatih Sultan Mehmet'intop döküm atölyesi olan bina şimdi asırlar sonra Tophane-i âmire binası iken resim ve heykel sanatı sergilerinde kullanılan çok kıymetli 600 yıllık bir yapıdır. Tophane bölgesinde sahil tarafında 1987'de İstanbul Modern Resim Galerisi, ilk defa uluslararası çağdaş resim sergisiyle adını duyurdu. Sonra Dr. Nejat

Eczacıbaşı'nın İstanbul'a armağanı olarak daimi bir modern sanat müzesi ve galerisi oldu. Eskiden Denizcilik işletmelerinin kuru yük antreposu olan, yenilenerek çok değerli ve işlevsel bir alana dönüştürülen İstanbul Modern, müthiş manzarası olan bir vaha gibidir. Sunduğu harika sanat eserleri ve etkinliklerin yanısıra şehir yaşamından kaçmak isteyenler için güzel bir deniz manzarası eşliğinde çaylarını içip bir şeyler atıştırabilecekleri bir mekândır da aynı zamanda.

Tophane Meclis-i Mebusan Caddesi üzerinde Kılıç Ali Paşa Cami 1580'de Mimar Sinan tarafından yaptırılmıştır. Ben bu camiyi görünce hep heyecanlanırım. Büyüklüğü bana hem Mimar Sinan'ı hem de İnebahtı kahramanı Kaptan-ı Derya Kılıç (Uluç) Ali Paşa'yı hatırlatır. Akdenizli denizcilerin isminden bile titrediği Trablusgarp-Tunus-Cezayir ve bir sürü adaların fatihi Turgut Reis'in sağ kolu Uluç Ali Reis'tir bu paşamız. Malta kuşatmasından sonra Cezayir Beylerbeyliği de yapmıştır. İnebahtı zaferinden 80 gemiyle dönünce Sultan II. Selim onun adını Kılıç Ali Paşa olarak değiştirmiştir. Cami yaptırmak için Kılıç Ali Paşa, Sultan II. Selimden yer istediğinde, rivayete göre Padişah; "O deryaların Serdarıdır. Varsın muktedirse camisini de derya üzerinde yapsın" der. Kılıç Ali Paşa'da "Doğrudur, bizim mekânımız deryadır" der ve Tophane arazisinin bir kısmında denizi doldurtur camiyi oraya yaptırır. Cami, Osmanlı mimarisinin en güzel örneklerindedir. Külliyesi de varmış ama 1956'daki yol genişletmelerine fedâ edilen eserlerimizden olmuştur. Avluda caddeye bakan sebili çok

ince bir işçilik sergiler. Caminin içi çok ferah ve kubbeleri sütunlarının yerleşimiyle çok güzel bir eserdir.

Karaköy Meydanı ve sokakların çoğu yabancı mimarlar tarafından inşa edilmiş Art Nouveau tarzı binalarla taçlandırılmış bir zamanların en güzel semtlerinden biridir. Karaköy vapur iskelesine çok yakın olan Yeraltı Cami, hiç camiye benzemez, minaresi de yoktur. Çünkü İstanbul kuşatması sırasında Bizanslılar Haliç'in ağzını kapatmak için gerdikleri zincirlerin bulunduğu Kastellon Kalesinin bodrumudur. Zincirlerin bağlandığı dört köşe sütunları caminin içinde görebilirsiniz. Bu sütunlar hâlâ camiyi ayakta tutmaktadır.

İstanbul kuşatmasında ölmüş iki ermiş kişinin lahdi camidedir. İnsanlar kuşatmadan sonra başlayarak hep onları ziyaret etmektedir. Sultan II. Mahmud zamanında cami haline getirilmiştir. Yeraltı caminin üstündeki bina eski karantina binasıdır. Deniz tarafındaki Art Nouveau bina Deniz İşletmelerinin binasıdır.

Karaköy Rihtımı 1895'de yapılmıştır. Tophane'den Karaköy'e kadar olan bölge şimdilerde restore edildi, nefis avlulu hanlar şık alışveriş dükkânları ve restoranlar haline geldi. Her gün çok rağbet gören bir bölgedir. İşte o sokakların birinde Rus Ortodoks Kilisesi Aya İlyâ ve Aya Panteleymon'u görmeden geçmemeliyiz.

Az ilerde, Türk Ortodoks Kilisesi Panayia var. 1585'de inşa edilmiştir. İçerde Kırım Kefe'den getirilen siyah Meryem ikonu bulunur. Ben siyah Meryem ikonunun bir başka modelini Barselona yakınlarındaki Donserrate Manastırı'nda görmüştüm. İnsanlar akın akın ziyarete geliyorlardı. Türkiye'de bir zamanlar Sümela Manastırı'nda da varmış, alıp saklamış rahipler. O zamandan beri bulunamamış.

Saint Benoit Fransız Lisesi de Karaköy'dedir. 1362'de Bizans mimarisisiyle yapılmış Benedikt rahiplerinin yönettiği yetim, sahipsiz ve fakir çocukların bakıldığı bir kurummuş. Daha sonra Kral IV. Henry 1607'de gönderdiği Cizvit rahipleri çalışmalarını sürdürmüşlerdir. 1783'de Kral XIV Louis'nin emri ile Cizvit Rahipleri şimdiki okulu, Saint-Benoît Koleji'ni açan Lazarist Rahiplerine devretmişlerdir. Şimdiki Saint Benoit Okulunu açmışlar. Fransız elçiliği tapusuna 1880'de eklenmiş 1919'da da tekrar Fransız Koleji olarak eğitim ve öğretime başlamıştır.

Şimdilik, devamı var deyip vedâ ediyorum sizlere.

Öte Taraftan Konuşmalar

Zaman Nasıl Çalışır?

Zaman ve Uzay

Elisa Medhus, MD "Oğlum ve Öte Hayat"
Çeviren: Nelda İnan

"Bu bölümde Erik, zamanın ve uzayın doğasındaki safaride bizlere rehberlik yapacak. Onun bizimle paylaştığı bu bilgilerin şüphe götürmez biçimde dünyanın her yerindeki fizik bilimcilerin bulgularıyla örtüştüğüne tanık olacaksınız. Zaman zaman ben de anlamak adına bu kavramlarla boğuşuyorum. Çünkü lineer bir lisan kullanarak lineer olmayan kavramları tarif etmenin zor olduğunu tahmin ediyorum. Tıpkı benim gibi, sizin de aklınızın sınırlarını zorlayacağından emin olduğum bu bölümü okurken, yanibaşınızda bir kutu ağrı kesici bulundurmanızı salık veriyorum."

Ben: Zaman orada nasıl çalışıyor Erik?

Erik: Çalışmıyor. Böyle bir şey yok. Zamanla ilgili bana hatırlatılan tek şey sizinle beraber Dünyada geçirdiğim zaman. Burada acıkma ya da uykuya duyulan her hangi bir ihtiyaç olmadığı için, Zaman, sizin lineer boyutunuzdakine benzemiyor. Böyle olduğu için siz: "Karnım acıktı, öğle yemeği vakti" "Acıktım akşam yemeği vakti" veya "Yorgunum yatmam gerekiyor" dersiniz. Sanırım bu, dünya planında bu tarz şeylerle uğraşmak için olması gereken yapı veya kısıtlamalar nedeniyle böyle. Zaman, maddenin hallerinde, olayların kendi akışları içinde

girip çıktıkları hallerde, birbirini ardışık sırayla takip eden şeylerde ve sebep-sonuçlarda meydana gelen değişikliklerin yanısıra, insan tecrübelerinin önemli bölümünü oluşturan zamandan bağımsız düşünülemez diğer şeyleri de kavramlaştırmamıza yarar. (Bunları anlatırken küçük dâhimle gurur duyduğumu söylemeliyim!)

Ben: Peki sen zamanı nasıl algılıyorsun? Buradaki zamanla nasıl bir ilişkisi mevcut? Geçmiş ve gelecek yaşamlarla nasıl iletişim kurulabiliyor?

Jamie: Büyük bir yay varmış gibi elinde

önce kuvvetlice aşağıya bastırıyor, sonra da iyice uzatıyor.

Ben: Çok ilginç!
(Uzun bir ara geçiyor)

Jamie: Erik bana gülüyor! Hayır, hayır, hayır Erik! Önce çok basit anlat, daha sonra yavaş yavaş karmaşıklaştırabilirsin.

Ben: Evet, lütfen..

Erik: Her boyutun içinde, farklı zaman ölçüleri vardır. Buradan başlayalım.

Ben: Tamam

Erik: İnsan olarak yeryüzünde bulunduğumuzda, zaman bizim için lineer biçimde akar. Örneğin, lisanı ele alalım. Oldukça lineer olan insan lisanı vasıtasıyla ki sekanslar (birbirini aralıklarla takip edenler) mümkün olabilmektedir. Böylece biz yapacağımız işleri ve eylemleri ardışık sırayla planlarız. İşte ardışıklığa izin veren lisan yardımıyla şimdi içinde olduğunuz an, geçmiş anlar ve gelecek anlar'la çepeçevrelenir. Dolayısıyla bu insan yapımıdır. Kullandığımız tüm zaman kiplerine bakalım: Geçmiş zaman, şimdiki zaman, gelecek zaman.

Jamie: Bu nedir Erik? Bana diyor ki: "A'dan B'ye tik, tak, tik, tak"... Ve bunu elini bir saatmiş gibi kullanarak yapıyor..

Erik: Siz insanlar zamanda geriye doğru gitmezsiniz. Sadece ileriye doğru gidersiniz ve belli bir hızda. Şimdi bizim içinde bulunduğumuz boyutta uygulanmayan bir ölçü vardır ve bu hepimizi kapsar. Zaman

burada hızlanır ve yavaşlar. Bu tıpkı nefes alıp vermeye benzer. Derin nefes alıp onu içinde tutarsın ve kalp atışını yavaşlatırsın; ya da hızlı hızlı nefes alıp kalbini daha hızlı attırırsın. Bu bir arabanın içine bindiğimizde, bir yere geç kaldığımızı bildiğimizde olur. Hızlanmadığımız halde yine de oraya tam zamanında varırız. Belki de zamanından önce. Ve sonra da bu nasıl oldu diye şaşırırız. Çünkü her zaman yaptığın gibi kırmızı ışığa yakalanmış olduğundan trafik ışıklarında durmuş ve insanların arabanın önünden geçmelerini izlemişsindir ama yine de varacağın yere zamanında varmışsındır.

Ben: Evet, bu benim başıma pek çok geliyor.

Erik: Bir de bazıları vardır ki, kendilerinin çok fazla zamanı olduğunu düşünür. Sadece bir dakikalarını alması gerektiğini düşündükleri bir zaman diliminde eşyalarını toplarlar, hazırlık yaparlar. Ama bir de bakarlar ki aradan on dakika geçmiş. Zaman burada hızlanır işte.

Ben: Ya da bir proje üzerinde konsantre olmuş biçimde çalıştığında, aradan geçen üç saatin nasıl olup da geçtiğini anlamazsın. Çünkü sen sadece bir saatte çalıştığını düşünüyorsundur.

Erik: Evet senin konsantre olmuş biçimde içine dalmak diye tabir ettiğin, "mıntıkada olmak" halinden söz edeceğim ben de. Çünkü bu bir duygusal haldir de aynı zamanda.

Ben: O halde biz de dikkatimizi anlatacaklarına yoğunlaştıralım şimdi.

Erik: Evet bu az önce söylediğim gibi bir duygusal hal. Mutluluk değil, neşe ve keyif hali içindeyken zaman sizce hızlanır mı, yavaşlar mı?

Ben: Yavaşlar mı? Bilmiyorum. Bu zamanın hangi tarafında olduğuna bağlı olabilir. Bu referans aldığın noktaya bağlı herhalde. Kafam karıştı şimdi.

Erik: Bu doğru. Zamanın çoğunda, neşe içindeyseniz, burada genişleme söz konusudur. Ve bu genişleme içinde, zaman anlaşılması zor gelebilir size ama hızlanır!

Ben: Hızlanır mı? Zamanın dışına çıktığında hızlanmış olduğunu anlarsın, ama içindeyken..bilemiyorum.

Erik: Genişleyen dev gibi bir şeydir.

Ben: Geçtikten sonra da: "Aman Allahım, zaman nereye uçup gitti?" diye sorarız.

Erik: Evet, evlendiğin günü düşün anne: evleniyorsun, tören için hazırlanan yerde yürüyorsun, her şey bir anda hayattan daha büyük gözükmeye başlar. Ama gece olup da gün bittiğinde, her şeyi sadece o otuz dakika içinde yaşadığını anlarsın.

Ben: Anladım, tamam

Erik: Şimdi acı ve kederi düşün.. Zihninin kederle dolu olduğu hali.

Ben: Zaman sonsuza kadar böyle gidecek zannedersin.

Erik: Sonsuza kadar. Bu gerçekten dar görüşlülükten başka bir şey değil. Bu

sadece ayak parmaklarının ucuna bakmak. Böyle hallerde, zaman çok yavaş akar. İnsanların duygusal halleri zamanı etkiler. Lisan, zamanı bir şekilde çerçeveye sokar ama duygular onu genişletebilir veya tam tersine büzüştürebilir.

Ben: Büyüleyici bir şey

Erik: İnsanlar acı çektiklerinde veya zorlukların içinden geçtiklerinde daha hızlı yaşlandıklarını fark etmiyor musun?

Ben: Evet, ben de geçen yıl on sene yaşlandım. Bir de ülkeyi yöneten başkanlara bak. Saçları ne kadar da çabuk beyazlaşır değil mi?

Erik: Ama insanlar neşeli olduklarında bedenleri de genç durur.

Ben: Evet

Erik: İşte bu zaman'dır. Bu zamanın ölçüsüdür.

Ben: Aman Allahım! Çok ilginç

Erik: Böylece dünya boyutunda Zaman, lisanın, devininim ve duygunun fonksiyonudur. Devininim ve lisan sizin zamanla ilgili algınızı oluştururlar. Duygular ise onu genişletir veya büzüştürebilir. Zaman sadece bilinçlilikte vardır. Bilinçli olma halinin dışında zaman varolmaz.

Ben: Aman Allahım! Bu gerçekten aklın sınırlarını zorlayıcı bir açıklama Erik.

Erik: İçinde yaşadığın boyutun dışına çıktığında ise, Zaman'ın farklı ölçülerinin

olduğunu görürsün. Zamanın önü ve arkası vardır. Zamanın önü senin odaklandığın taraftır. Ona odaklanırsın ve onu yaratırsın. Zamanın genişlemesine odaklandığında onu yaratırsın. Zamanın arkası ise hiçbir odaklanmanın olmadığı taraftır. Burada hiçbir ölçü yoktur. Zaman orada olduğu halinde vardır. Bu, her şeyin bir anda olduğu zamandır.

Jamie: Erik, anlayabileceğimiz gerçeklerin hakikatinde zamanın hiçbir geçişinin ve geleceğinin olmadığını söylüyor. Yani Erik'in boyutunda zaman böyle.

Ben: Tamam

Jamie: Ona, yeryüzünün döngüsü, nasıl bir anda yaratıldığı, üzerinde nasıl yaşandığı ve sonra da nasıl yok edildiği ile ilgili daha büyük bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun diye sordum. Bana baktı ve gülerek: "Evet!" dedi.

Ben: Öyleyse biz hem geçmişimizi hem de geleceğimizi, şimdi içinde yaşadığımız zamanın içinde yaşıyoruz, öyle mi?

Erik: Evet, Evet!

Ben: Tamam. Öyleyse dünyaya oradan enkarne olan insanlar aynı zamanda öte âlemde mi yaşamış oluyorlar?

Erik: Tam olarak böyle anne!

Ben: Bu çok ilginç. Orada Zaman nasıl şekilleniyor? Sadece bir nokta mıdır bu? Bir ağ mıdır? Bir halka mıdır? Ben geçmiş, şimdi ve geleceğin daha büyük skalasını, bütünselliğini konuşuyorum.

Erik: Ne demek istediğini anlıyorum anne. Görsel bir şey istiyorsan, diyelim ki bir ağ, içine dalgalar koy ve her çizginin birbiriyle keşişmesini sağla. Böylece istediğin her hangi bir lokasyona seyahat edebilirsin, her hangi bir boyut ya da istediğin geleceğe veya geçmişe ya da mevcut noktana. Her şey bir anda olmaktadır.

Ben: Tamam. O keşişimler nedir peki?

Erik: Yaşamlar. Yaşamların keşişmesi. Geçmiş yaşamların terimleriyle konuşmamız lâzım çünkü insanlar için zaman lineerdir. Ve sizler içine girmedikçe geleceğe inanmazsınız. Öyle ki bilim kurgu gibi gelen, gelecek hayatlar hakkında bile konuşmayız. Ama yakın zamanda, "gelecek yaşam" terimi, "geçmiş yaşam" terimi gibi sıradan olacaktır. Leonardo da Vinci'nin neyi ortaya çıkardığını düşünüyorsun? Onun çizimlerine ve tasarımlarına baktığında, zaman ve boyutlar içinde nasıl seyahat edebilmiş olduğunu net biçimde görebiliyorsun.

Tıpkı bu şekilde geçmişe, şimdiye ve geleceğe bakabilirsin. Vagon tekerini düşün. Ruhun bunun göbeği, merkezidir ve yaşamların hep burayı merkez alarak dışarı yayılır. Öldüğünde yeniden eski yerine, merkezine döner. Tekerleğinin toprakta bıraktığı iz, senin zamanla ilgili algını oluşturur. Hayatlarınızın tümü aynı zamanda olup durur ama sana göre bu lineer bir şekilde ilerler gibi görünür.

Gelecek ay: Bu konuya devam edeceğiz. Erik'in Zaman ve Uzay hakkındaki yeni açıklamalarına tanık olacağız.

Sizler Kimsiniz?

Kryon Celsesi

Medyum: Lee Carroll,
14 Ocak 2018 Longmont - Colorado
Çeviri: Necati Tarıman

Selâmlar sevgili dostlar, ben Manyetik Hizmetten Kryon. Partnerim yine kenara çekiliyor ve yeni bilgiler akıp gelmeye başlıyor. Bu mesaj yirmi yılı aşkın bir süreden beri size vermekte olduğum bilgilerle birleştirilecektir ama artık bir sonraki bilgi aşaması tamamlanmış olmaktadır.

Tibet numerolojisine göre 2018 asal bir sayıdır. Toplamı 11 olmaktadır ve bu sayının anlamı aydınlanmadır. Bu çerçevede bu gezegen için olup bitenlerle ilgili olarak gerçek anlamda pek çok

akılda ışığın yakıldığı yıl olmasına izin vermek için bir davetiye gibi algılanmalıdır. Bugün sizlere ezoterik (içrek) ama çok önemli bilgiler vereceğim ve bu bilgiler sizinle ve sizin kim olduğunuzla ilgili olacaktır. İnsanın yeni paradigması hakkında konuşacağız.

Bu hafta sonu yapılan çalışmalar hem bilimsel hem de ezoterik mahiyetteydi. Buradaki dinleyici kitlesi içinde yer alan kişiler çoğunluğa nasip olmayan bir şeye, yani enerjilerin birleşimine şahit oldular. Bu bilimle, sizin deyiminizle, ruhsallığın birleşimidir. Bu çalış-

ma sırasında bu ikisi öylesine iç içe geçmiştir ki, birçok insan bunların arasında ne fark olduğunu, hattâ fark olup olmadığını sormak durumunda kalmışlardır. Bu yüzden şimdi yeniden dile getireceğim. Eğer gezegeni Tanrı'nın veya Yaratıcı Kaynağın yaratığına inanıyorsanız, o zaman bu Yaratıcı Kaynak mantık çerçevesinde üstat fizikçi olmalıdır. Baktığınız ve üzerinde çalıştığınız her şey zeki bir dış kaynak tarafından yaratılmış olmalıdır ve bu yüzden de, sizin biliminiz bu Yaratıcı Kaynağın yaptıklarının incelenmesi ve araştırılması ile ilgilidir.

Artık bilimle ruhsallık arasında sadece belli bir alanda ortaya çıkan bir kesişmeden fazlasının olduğunu anlamaya başlamanız gerekmektedir. Aslında ikisi aynı şeydir. İçinde yaşadığınız zamanın önemli bir göstergesi kendi gerçekliğiniz içinde en bilimsel düşünen insanların bile "Evrende hepimizi etkilemiş olan bir çeşit zekâ görüyoruz. Bu zekânın nasıl iş gördüğünü ve durumun niçin böyle olduğunu anlayamıyoruz ama fiilen yapmakta ve yapmış olduğumuz gözlemler temeline dayalı olarak bu durumun söz konusu olduğunu kabul etmek zorundayız" demeleriveya demek zorunda kalmalarıdır. Yukarıdaki beyanla her şeyin rastgele ve şans eseri yaratıldığı ile ilgili eski fikirlere ama yeni bilgiler ışığında bunun imkânsız olduğuna atıf yapılmaktadır. Aynı zamanda "Sizler gerçekte kimsiniz?" sorusuna da acilen bir cevap bulunması gerektiği ortaya çıkmaktadır.

Zaman içinde bilimsel alanda çalışmakta olan en tutucu insanlar bile işlerin onların düşündüğü veya onlara söylendiği gibi olmadığı sonucuna varmak zorunda kalacaklardır. Bu çerçevede insanın evrimiyle ilgili çalışmalar sorgulanır hâle gelecektir. Bu noktaya nasıl geldiğiniz ve bunun için ne kadar süre gerektiği hakkında şimdiye dek geçerli olan düşünceler aslında yanlıştır. 2012 sonrası dönemde hikâyenin tümüyle farklı olduğu ile ilgili çok belirgin göstergeler ortaya çıkacaktır.

Durum şimdiden aşağı yukarı belirginleşmeye başlamış olmasına rağmen ders kitaplarınızda insanın gelişimiyle ilgili efsaneler hâlâyerini korumaktadır. Bu durumun değişmesi gerekecektir ve bunun nedenini size söyleyeceğim. Değişmek zorundadır çünkü eğer değişmezse, etraflarına baktıklarında çok farklı bir hakikat görmeye başlayan genç insanlar isyan edeceklerdir. İşler bu noktaya geldiğinde, şu aşamada eski düşünceler ve fikirler temeline dayalı önyargılarla dolu olan tarihin yeniden yazılması icap edecektir. Ancak, benim asıl üzerinde konuşmak istediğim konu bu değildir.

Yaratılış Hikâyesine Yeni Bakış

Hikâyenin geri kalan bölümü hakkında konuşmak istiyorum. Bundan sonra anlatacaklarım, arada bilimsel çerçevede vurgular olmakla beraber, tümüyle içrek mahiyettedir ama mantığa uygundur. Daha önce anlatmış olduğum bir

hikâyeyi biraz geliştirerek yeniden gündeme getirmek istiyorum. Bu yaratılış hikâyesidir. Bu gezegende olabilecek en büyük aşk hikâyelerinden birisi, belki de birincisidir ve galaksinin başka bir tarafında bulunan ve ruhsal gelişimleri sizden milyonlarca yıl önce başlamış olan varlıklarla ilgilidir. Böyle bir gelişimin nasıl olabileceğini tahayyül edebiliyor musunuz? Eğer bilinç insanlarda gelişiyorsa ve bilincin fiziksel olayları ve durumları etkilediği gösterilmiş olduğuna göre, insanın bilincinin zamanın belli bir noktasından itibaren fizik üzerinde, en azından belli ölçüler içinde, kontrol sahibi olabileceğini düşünmek fazla ileri gitmek mi olur?

Sizi "tohumlamış" olan varlıklar bilinçleri aracılığıyla fiziğin birçok bölümünü kontrol edebilmektedirler. Bu teknoloji olmayıp, esas itibarıyla ruhsal olarak gelişmiş ve sevecen bilinçtir. Bu varlıklar 200.000 yıl önce bu gezegene geldiler ve sizi değiştirdiler. Biz onlara tohum ekiciler, siz de Pleiadesliler diyorsunuz. Hattâ bazıları onları melek olarak bile nitelendiriyorlar çünkü size göründüklerinde sizler onları "dünya dışı varlıklar" olarak kabul ediyorsunuz. Bu size saçma geliyor mu? Size bir şey sormama izin verin: Bu gezegende fiziği ve gerçekliği kontrol edebiliyormuş gibi görünen üstatlar yaşadı mı? Evet, üstatların büyük çoğunluğu bu olguya işaret eden mucizeler gösterdiler. Bunu biraz düşünün. Ya ruhsal benliğinizin üstatlık derecesine kadar geliştirilmesi sayesinde daha henüz keşfetmemiş

olduğunuz sistemleri değiştirme yeteneği yaratılabilirse? Kutsal metinlerde tam da böyle olaylardan söz edilmektedir!

Bu tohum ekicileri, biyolojik ilerlemeler vasıtasıyla insanın bilincini değiştirdiler. Onlar modern insanın DNA'sı içinde bulunan manyetik örüntüleri değiştirdiler. Ruhsal açıdan bakıldığında, içinizdeki Tanrı'yı ayırt etme, hayırsever bir Yaratıcı potansiyelini hissetme veya ayırt etme kabiliyetini kazandınız. Böylece karanlıkla aydınlık ve doğru ile yanlış arasındaki farkı anlayabilme kabiliyetini ve bunlar arasında seçim yapma özgürlüğünü kazandınız. Bu süreç içinde ve bu sayede Tanrı sevgisini hissedebilecek duruma geldiniz. Tüm bunlar Yaratıcı Kaynak tarafından bilinçli ve kasıtlı olarak tasarılanmıştı ve dolayısıyla ne kazaydı ne de deneydi. Sevgili dostlar, sizler belli bir amaca yönelik olarak buradasınız. Bu sizin uygarlığınız için enerjinin sınavıdır.

Bununla birlikte, işler bu noktada sona ermiyor çünkü işin içinde belli bir zaman çerçevesi var. Bu zaman çerçevesini bundan önce bütün boyutları ile tartışmadık gerçi ama bunun sizin gözlemlediğiniz yıldızların algısı ile ilgili olduğunu söylemek doğru olacaktır. Gezegeniniz Güneşin etrafında yörüngesi üzerinde dönerken yıldızlar gezegenin ağır yalpalama hareketine uygun olacak şekilde çok tutarlı bir örüntü içerisinde yavaşça ilerlemekte-

dirler. Sizin de ölçtüğünüz gibi, gezenin yalpalama hareketi başlangıçtan sona kadar 26.000 yıl sürmektedir. İnsanlığın karanlık ile aydınlık bilinç arasında özgür iradesiyle seçim testinin süresi iki yalpalama döngüsü (2x26.000) olmaktadır. Bundan önce pek çok insan bunun bir döngü olduğunu düşünmüştü ama doğrusu iki döngüdür.

İnsanlar Çok Uzun Zamandan Beri Buradalar

Bazıları konuyla ilgili olarak daha şimdiden ipin ucunu kaçırmış ve dolayısıyla da kafalar iyice karışmış olabilir. Bu yüzden kadim insanların keşiflerini ve fikirlerini yeniden gözden geçirdiğimizi ve kadim insanların sizin tarihinizden önce çok daha eskiye giden bir tarih olduğunu söylemiş olduklarını hatırlatmak istiyoruz. Sizin Dünyada yaşama süreniz hakkında kendinize göre fikirleriniz var. Ve bunlara göre yaşam süresi 9.000 yılın ötesine pek geçmiyor. Ancak, artık sizinkinden önce başka uygarlıkların varlığı ile ve hattâ bu uygarlıkların astronomi bilgisine sahip oldukları ile ilgili kanıtlar ortaya çıkmıştır. Hattâ Türkiye'de yaptığımız celsede bu konu hakkında genişçe bilgi vermiştik. Bu teorideki ağırlıklı fikir gezegende beş uygarlığın var olduğu ve bunların hepsinin 26.000 yıllık bir yalpalama döngüsü içinde gerçekleştiği şeklindedir. Birçok insan 2012 yılından itibaren (21 Aralık 2012 tarihi yalpalama hareketinin merkeziydi) altıncı

döngünün başladığını düşünmektedir. Buna ilaveten, Mayalar'ın uzun dönemli takvimi 26.000 yıllık döngünün neredeyse tam beşte birine tekabül etmektedir ve bu da bu takvimin sizin uygarlığınıza ait olduğunu göstermektedir.

Ancak, biz şimdi size bu enerjinin (aydınlık ve karanlık) insanla sınavının zaman çerçevesinin 26.000 yıllık bir döngü değil, aslında 52.000 yıllık iki döngü olduğunu söylüyoruz. Bu size benzeyen, sizin gibi düşünen ve tam olarak sizin gibi gelişen insanların 52.000 yıldan beri bu Dünyada oldukları anlamına gelmektedir. Şimdi gerçekten insanlığın gezegendeki tarihinin 50.000 yıldan daha uzun olduğunu düşünüyor musunuz? Size okulda ne öğretilmişti? Yeni bilgiler duymak için hazır olun.

DNA ve arkeolojik kanıtlarla teyit edilmiş olan en eski uygarlığın gerçekten de yaklaşık olarak 52.000 yıllık tarihi olması ne kadar büyük tesadüf değil mi? Bu uygarlık Avustralya'dadır. İşte bu durum sizin gibi insanların 52.000 yıldan beri varlıklarını sürdürüyor olduklarının kanıtıdır. Neden 52.000 yıl? Çünkü bu süre içinde insanlar 5 değil, yaklaşık olarak 10 uygarlık kurmuşlardır. Yaklaşık ifadesini kullanmamızın sebebi bunların birbirleri ile içiçe geçmiş olmakla birlikte, yine de belirgin olarak ayrı olmalarıdır. Şimdi eğer bu söylediklerim doğruysa, okulda uygarlığın gelişim süresi konusunda size öğretilenler hakkında ne düşün-

meniz gerekiyor? Okullarda size okutulan kitaplara mı yoksa yeni kanıtlara mı inanacaksınız?

İlk beş dönemde yaşamış olan insan sayısı (nüfus) "uygarlık" terimini kullanmayı haklı kılacak kadar yüksek olmayabilir ama bu dönemlerde yaşayan gruplar yine de kendilerini yok ettiler veya yokolmalarına yol açacak yerde idiler. Daha küçük sayıların söz konusu olduğu kabileler halinde yaşamda bu mümkündür. Var olan insanların sayısı ne kadar az olursa olsun, yine de çok az sayıda insan kalana kadar savaşabilirler. Birbiri ardına gelen karanlık insan tabiatı olabilir. Eğer kendi tarihinize göz atarsanız, tam olarak bunu yapmış olduğunuzu göreceksiniz.

İklim döngüleri de bu duruma katkıda bulundu çünkü şimdiki iklim değişiminde döngülerin rol oynadığını anlarsanız, bunun aynı zamanda yalpalama ile ilgili olduğunu da göreceksiniz. Şu anda bir iklim döngüsünün var olması ve bunun da yeni bir yalpalama döngüsünün başlangıcına denk gelmiş olması ilginç değil mi?

Akaşınız gerçekte neyle doludur? Yaşlı ruhlar, kaç yıldan beri bu bulmaca üzerinde çalışıyorsunuz? Eh, biraz önce size söyledim! Bazılarımızın geçmiş 52.000 yıl geriye gidiyor. Bu kapsamda daha önce size bildirdiğimiz Lemurya ile ilgili zaman çerçevesine bakarsanız, her şey anlam kazanmaya başlar. (Konferans sırasında Lemurya tarihi

üzerinde konuşuldu.) Lemurya tarihi 50.000 yıl geriye gider. Bu bilgiyi size on yıl önce vermiştik.

Arkeologlar geçmiş beş uygarlık (26.000 yıl) hakkında pek fazla bilgi bulamayacaklar. Aslına akarsanız, 14.000 yıldan (İndus Vadisi grubu) önceki dönemler için herhangi bir şey bulmak çok zordur zira tabiat insanların yapıp geride bıraktıkları her şeyin üstünü kapatmak konusunda çok mahirdir.

İlk birkaç küçük uygarlık döneminde pek az sayıda yapı vardı ve bunlar da zaten küçük yapılarıydı. Hattâ bazı uygarlıklarda hiç yapı yoktu ve aynen Avustralya yerlilerinin tarihinde olduğu gibi, o insanlar da gıda maddelerini ve mevsimleri takip ederek dolaşıyorlardı. O dönemlerde tarım henüz gelişmemişti ve bu insanlar hiçbir yerde uzun süre kalmazlardı. Ancak, sayıları az olsa bile, kaynakların nasıl bölüşüleceği hakkında anlaşmazlıklar hiç eksik olmazdı. Bu size tanıdık geliyor mu? Sürekli hareket halinde oldukları için yolculuk sırasında tanımadıkları insanlarla karşılaşma olağan bir durumdu ve birbirlerinden korkmalarına yetecek sayıda insan vardı. Birbirleri hakkında pek az bilgi sahibiydiler, çünkü kendi grupları dışında paylaştıkları pek az deneyim vardı. İnsan sayısı azdı ama birbirleri ile savaşmaya yetecek sayı vardı. Bir taraftan birbirlerini öldürürken, diğer taraftan enfeksiyonlar, hastalıklar ve salgın hastalıklar da geri kalanları yok ediyordu.

DNA Değişiminin Önemi

Bundan sonraki ifşaatımız hakkında bundan önce konuşmuştuk ama Kıvrırma Üstadının bunu yeniden duyması gerekiyor. Kendisi şu anda dinleyiciler arasında oturuyor ve Lemuryalı isminin Yaw'ee olduğunu daha önce söylemiştik. (Kryon izleyiciler arasında oturmakta olan DNA araştırmacısı Dr. Todd Ovokaitys'e işaret etmektedir)

Evet, sizin DNA'nız değiştirilmişti. Partnerim 28 yıl önce benimle birlikte çalışmayı kabul ettiğinden beri bunu söylüyorum. Pleiadies (insanlara karanlık ve aydınlık bilgisini vermiş olan varlıklar) tohumları bu güzel dünyada insanın DNA'sının değiştirilmesi yoluyla ekilmiştir. Bu sayede Pleiadeslilerin içinde olan DNA'nın bir bölümü doğrudan insanlara verilmiş oldu. Onlar tarafından size verilen en önemli şey çok uzun zamandan beri saklanmakta olan bir çift kromozom olmuştur.

Bu kromozom hakkında biraz sonra size bilgi vereceğim. Bu kromozom çifti bilgeliğin spesifik bir hatırasını elde etmenizi sağlamaktadır. Buna sezgi denmektedir ve esas olarak sizin şimdiki insan tabiatının dışına çıkabilmenize olanak sağlamaktadır. Böylece size savaşı ihtimal dışı bırakacak şekilde düşünme kabiliyeti verilmiş olmaktadır. Sevgili dostlar, bu her zaman keşifleri kendi başınıza ve dışarıdan müdahale olmaksızın yapabiliş yapamayacağınızı

gösterecek olan özgür iradeyle seçim sınavı olmuştur. Sizler sınavda başarılı oldunuz.

Sizler şu anda onuncu uygarlığın sonunda ve onbirinci uygarlığın başlangıcında bulunuyorsunuz ve durumun ne olduğunu anladınız. Dünyadaki enerji sizin için değişmektedir. Şu anda sizin aydınlıkta ilerlemeniz için şimdiye dek hiç olmadığı kadar fazla imkân vardır. Şu aşamada çok boyutlu hale gelme imkânı ortaya çıkmıştır. (Buna hazır mısınız?)

Bir Sonraki Adım: Çok Boyutlu Farkındalık Kazanmak

Son birkaç yıldır celselerde bu konu hakkında bilgiler veriyorum. Hattâ son Kryon yayınının (Kryon Kitabı 14) konusu da budur. Bir insan doğrusallıktan çıkıp çok boyutlu hâle gelince ne olur? Bu neye benzer? Her şeyden önce bilinciniz etkilenir. Bizim sözünü ettiğimiz bilinç çok boyutlu bir insanın gelişmiş düşüncesi ve farkındalığıdır. Bu daha yüksek bir bilinçtir ve empatiyi, şefkati, özeni, kibarlığı, zarafeti, hayırseverliği ve daha fazla bilgeliği içinde barındırır. Bu bilinç sayesinde son 10 uygarlık sırasında işlerin nasıl yürüdüğü ile ilgili olarak hiç bilmediğiniz şeyleri "hatırlarsınız". Bu yıldızlardan kaynaklanan bir anlayıştır ve savaşın hiç işe yaramadığını söyler. Esas çekirdek yaşamın ve insan olmanın güzelliğinin takdir edilmesidir. Bu sayede Dünyada her

yeni doğan bebeğin içine öncelikli bir talimat yerleştirilir ve bu da yaşama saygı duyulması talimatıdır ve sevgili dostlar, DNA'nızda olan bir şeyden kaynaklanmaktadır.

Bugün çok kayda değer, bilimsel, güzel ve aynı zamanda tartışmalı bir şey üzerinde çalıştınız. 200.000 yıl önce bir kromozom çiftinin (iki numaralı olarak etiketlenmiş) aniden değişmesi ile neler olduğu hakkında derine inen bir çalışma yaptınız. Bir şekilde 24'üncü kromozom çiftini kaybettiniz ve yine bir şekilde başka bir çiftte biçimdeğişimi gerçekleştirdi ve iki numaralı çiftte şaşırtıcı değişiklikler ortaya çıktı. Sonuç itibarı ile evrim zincirinde insanın altında olduğu kabul edilen memelilere hiç benzemeyen bir şekilde 23 kromozomunuz oldu. Birdenbire insanın evrimi hakkında size şimdiye kadar söylenenlerde kocaman bir "eksik parça" ortaya çıktı ve bu döneme kadar bu konu bir muamma olarak kalmaya devam etti.

Aslında o zaman sizin DNA'nız en radikal şekilde değişmişti. DNA ebeveyn tohum ekiciler olan Pleiadeslilerin DNA'sını yansıtacak şekilde değişmişti.

Çok ruhsal ve katı doktrinleri (insanlar tarafından yaratılmış) olan dinleyiciler bu sözler üzerine gözlerini devirerek "Ben bunu biliyordum. Yeniçağ celseleri bizim "ET"lerden (dünya dışı varlıklar) geldiğimizi söylüyorlar" diyeceklerdir.

Sevgili dostlar, benim söylediğim bu değildir. Ben size aslında o sözde

dünyadışı varlıkların, Pleiadeslilerin Tanrı'nın içeride olduğunu bildiklerini söylüyorum. Pleiadesliler Yaratıcı Kaynağı sizden çok daha iyi ve ayrıca perdenin diğer tarafı hakkında her şeyi biliyorlardı, çünkü onlar bunu yaşıyorlardı. Bu sizi perdenin diğer tarafında gizlenmekte olan şeyle uyum içine sokmaktadır. Bu sayede nihayet dışarı ile yani Yaratıcı Kaynak ile olan bağlantı ifşa edilmektedir. İnsanın içindeki Tanrı 28 yıldan beri Kryon mesajlarının öncülü ve en fazla sözü edilen konusu olmuştur. Galaksinin başka yerlerinde olan varlıkların da sizin Dünyada bildiğiniz "Tek Tanrı" kavramına aşına olmaları bu kadar uçuk bir ihtimal midir?

DNA - Eksik Olan 24üncü Kromozom Çifti

Şimdi DNA'nıza geri dönelim. İnsanlarda 23 çift kromozom olduğunu gözlemliyorsunuz ve aynı zamanda geçmişe göre şaşırtıcı ve hayret verici biyolojik değişimler üzerinde çalışmaya başlıyorsunuz. Bu çerçevede bazı DNA'larınızın birleşmesinden ve bu sırada ortaya çıkan bazı gelişmelerden söz edebiliriz. Ancak, gözden kaçırdığımız bir şey var. Oldukça belirsiz olmakla birlikte başka bir şey var.

Birkaç yıl önce bir potansiyel, bilimsel olarak ortaya çıkarıldı. Deneylerde DNA'nızın gerçekten de belli ölçüde çok boyutlu olma ihtimali ortaya çıktı. Bu deneylerde bir kuantum alanda DNA'nın varlığının o alanda bulunan

elektronların dönüşünü (spin) etkilediği ortaya çıktı. DNA o alandan çekildikten sonra DNA'dan dolayı ortaya çıkan değişimler kalmaktadır. Şimdi buradaki mantığı takip edin. Eğer DNA'nın varlığı çok boyutlu bir alanda atomik yapıyı değiştiriyorsa, DNA'nın çok boyutlu bir bileşenin olması gerekir.

Bundan önce bir kez söylemiş olduğum bir şeyi yeniden beyan etmek istiyorum. Üç boyutlu ortamda görünür olmasa da, sizde 24 çift kromozom var. Kromozomlar birleştirildi, yerleri değiştirildi ve ortaya çıkan yeni 24'üncü çift çok boyutlu oldu. Bu üç boyutlu ortamda görünmeyen çift 10 uygarlık dönemi boyunca kullanılmadı ama artık değişimden dolayı uyanmaya başladı. Bu çift ayrıca Güneş Sisteminizin uzayda içinden geçmeye başladığı yeni alanda tedricen yaratılmakta ve sizin manyetik alanınızda yeni ortaya çıkmakta olan radyasyon tarafından etkilenmektedir.

Buradaki öncülü anlayabiliyor musunuz? Sizde hâlâ 24 çift kromozom var ama nasıl çekim gücü veya manyetik alan görünmüyorsa, bir çift de görünmüyor, doğrudan belirlenemiyor. Bu çok özel 24'üncü çift tam olarak kuantum durumdadır ve bu yüzden sizin DNA'nız bir kuantum alanda yer alan elektronun dönüşünü etkileyebilmektedir.

Peki, bunun sizin için anlamı nedir? Bunun anlamı kendinizi doğrusal düşüncenin dışına çekebilme imkânına

sahip olduğunuzdur. Tam da bu doğrusal düşünce sizi şimdiye dek savaş ve işlev bozukluğu girdabının içine sürükledi! Bunu anlayabiliyor musunuz? Sizler hiçbir zaman kim olduğunuzu anlayabilecek kadar akıllı olmadınız ama artık bu durum değişmeye başladı.

Bu durumu idrak edip uyanmaya başlamış olanlar binlerce yaşam boyunca Dünyada bulunmuş, savaşın dehşetini ilk elden görüp tecrübe etmiş ve bu yüzden böyle bir kurtuluşu beklemiş olan yaşlı ruhlardır. Yaşlı ruhlar eşzamanlılık kavşaklarının tesadüfen ortaya çıktığını ve bunun planlı olduğunu anlarlar. Yaşlı ruhlar ayrıca daha olumlu bir insan bilinci tutarlılığının dünya çapında ortaya çıkmaya başladığını da öğrenmektedirler. Bu perdenin diğer tarafı ile olan bağlantının uyumlu tutarlılığıdır. Bu sizin hiç beklemediğiniz bir tutarlılıktır ve zaman içinde siyasetten başlayarak kurum ve kuruluşlarınıza kadar gerçekliğinizin parçası olan her şeyi etkileyecektir. Bununla birlikte, eski enerjiyi aynen muhafaza etmek isteyen pek çok insan olduğu için sözü edilen bu tutarlılık sorunlara da yol açacaktır.

Sevgili dostlar, bu söylediklerim sizin için tuhaf ve hattâ havsalanıza sığmıyor olabilir ama sonuçta hepsinin gerçekleştiğini göreceksiniz. Bu 24'üncü çift ortaya çıktıkça, bir gün onu oraya yerleştiren varlıklarla karşılaşma ihtimaliniz de artmaktadır. Şimdi yeniden soruyorum. Sizden çok daha yaşlı ve ileri düzeyde olan ve sizden çok daha önce

Tanrı'nın güzelliğini bulmuş olan varlıkların, sizinle birlikte bu muazzam galakside yaşıyor olduklarını tahayyül etmek size bu kadar zor ve garip mi geliyor? Bu konu hakkında biraz düşünün.

Bu aşk hikâyesidir. Bazı yüksek düşünürlerin tanımladığı gibi Dünya bir simülasyon değildir ama böyle bir görüntü arz ediyor olabilir. Çünkü Dünyada olup bitenler tümüyle sunidir. Başka bir ifadeyle, Dünyada yaşam tesadüflere bağlı olmasına imkân tanıyamayacak kadar hızlı yaratılmış ve gelişmiştir. Yaratılış da, gelişim de tasarımılanmıştır. İnsanın 200.000 yıl önce burada değiştirilmesi de tasarım icabıdır. Sizin içinde yaşadığımız ve Gaia adını verdiğiniz bu güzel sistemin gelişimi rastgele olamayacak kadar planlı ve düzgündür. Uzun zamandan beri söylediğimiz gibi, sizler karanlık ile aydınlığın çok önemli sınavı içinde yer alıyorsunuz.

Artık celsenin sonuna geliyoruz ama bu çok kayda değer bir şeyin de başlangıcıdır. Size vermiş olduğum bilgiler cismen tecelli etmeye başladıkça, insanlık daha sonra olacaklar üzerinde tam kontrole sahip olduğunun farkına varacaktır. Bu gezegen için yeni bir ümit yeşermeye başlayacaktır ve bu ümit bilimin daha ancak yeni yeni ve kenarından köşesinden görmeye başladığı bazı şeyler üzerine dayanmaktadır. Aslında bilim bunu henüz itiraf etmiyor ama görmeye başladığını da inkâr edemiyor.

İçinde olduğunuz dönemde bilgi

saniyeler içinde gezegenin her tarafına yayılabilmektedir. Yeni keşifler sayesinde görülebilen bu yeni ve beklenmedik şeylerin yeni paradigmada gizli tutulması söz konusu bile olamaz. Eskinin paradigmaları ve protokolleri ne olursa olsun, on milyonlarca insana sunulan ve onlar tarafından görülen "gülümseyen ve merhaba diyen" bir şeyin varlığının küçük bir liderler veya eğitimciler grubu tarafından inkâr edilmesi mümkün değildir. Bu mecazi ifadeyle ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz? Bundan böyle artık ışığı ne saklayabilir ne de inkâr edebilirsiniz çünkü izleyici sayısı çok fazla.

Önümüzdeki dönemde birçok alanda bunalım ve sıkıntı ortaya çıkacaktır. Gördüklerinizle size söylenenler arasında büyük tutarsızlık olacaktır. Burada olan ve dinleyen yaşlı ruhlar, çağımızın özgür irade ile seçimi budur. Buna hazırlıklı olun. Öğretmen Gregg (seminer sırasında bir sunum yapmış olan Gregg Braden kast ediliyor) gerçekten de haklıdır. Bu bir zaman sonra kim olduğunuzu ve evrendeki ve özellikle de galaksideki yerinizi tanımlayacaktır.

İçinde Tanrı'yı barındıran sevgili meleksi varlıklar, ben sizin kim olduğunuzu biliyorum. Artık sizlerin de bunu görüp farkına varmanızın zamanı geldi.

Ve öyledir.

KRYON

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme Adresi: sevgidunyasiyayinlari@gmail.com
En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

Adı, Soyadı:

Adres:

Posta Kodu:

İlçe:

İl:

Tel:

2018 yılı için tek dergi fiyatı: 10.00 TL

Abone ücreti: Yurt içi 120.00 TL

Yurt dışı 140.00 TL

Posta Çeki No: 10214085 (Sevgi Yayınları)

İş Bankası IBAN: TR77 0006 4000 0011 0180 6837 24

Ayşegül Kayserilioğlu hesabı

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayıflamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

TANALTAI

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com